

γιάννης αντάμης

έγινε

αποσπάσματα

DREAM
TIGERS

Γιάννης Αντάμης

**έγινε,
αποσπάσματα**

Τεχνική υποστήριξη: Μάριος Αρσενίου

Dreamtigers 2021

Όλοι μας έχουμε παίξει κάποτε με το διάβολο που βγαίνει απ' το κουτί του. Τον πατάμε, σηκώνεται πάλι όρθιος. Τον σπρώχνουμε πιο μέσα, αναπηδά πιο ψηλά. Τον πιέζουμε γερά κάτω απ' το καπάκι του και πολλές φορές τινάζει ψηλά τα πάντα. Δεν ξέρω αν αυτό το παιχνίδι είναι πολύ παλιό, αλλά το είδος της διασκέδασης που περικλείει είναι ασφαλώς πανάρχαιο. Είναι η σύγκρουση δυο πεισμάτων από τα οποία το ένα, καθαρά μηχανικό, καταλήγει συνήθως να υποταχθεί στο άλλο, το οποίο διασκεδάζει.

**Henri Bergson, «Το Γέλιο», Εξάντας 1998
(μετάφραση Βασίλης Τομανάς)**

έγινε

-Καλημέρα.

-Καλημέρα.

-Περιμένετε παρέα;

-Συγγνώμη;

-Όχι, όχι. Με συγχωρείτε. Δεν ήθελα να φανώ αδιάκριτος. Δηλαδή, θέλω να πω, δεν είμαι καν αδιάκριτος. Κι ας φαίνομαι τέτοιος καμιά φορά. Περίεργος, ναι. Το ομολογώ. Πολύ συχνά νιώθω ότι θα σκάσω αν δεν μάθω, αν δεν ρωτήσω, αν δεν πιέσω τους άλλους να μου πουν. Αλλά ποτέ για πράγματα που δεν με αφορούν. Ποτέ, σας το ορκίζομαι. Βέβαια, εσείς τώρα δικαίως θα αναρωτιέστε πώς γίνεται να ξέρω ότι δεν με αφορά κάτι πριν ρωτήσω, πριν μάθω τι είναι αυτό και με τι άλλο μπορεί και να σχετίζεται. Άλλωστε, ποιος και γιατί μπορεί να είναι σίγουρος στις μέρες μας; Στις μέρες μας. Καλά δεν το λέω; Ξέρετε, τριακόσια χρόνια τώρα εμείς οι άνθρωποι διαρκώς σε αυτό αναφερόμαστε. Στις μέρες μας. Κι όμως αυτές οι μέρες αλλάζουνε συνέχεια. Γνωρίζετε πόσο διαρκεί στις μέρες μας μια μέρα;

-Μια μέρα;

-Μια μέρα, ναι. Μπορώ να μοιραστώ μαζί σας το τραπέζι; Θέλω να πιω έναν καφέ. Πάντα, τριάντα χρόνια τώρα, έρχομαι τέτοιαν ώρα εδώ και πίνω τον καφέ μου. Μα κοιτάξτε σήμερα τι γίνεται. Είναι γεμάτα όλα τα τραπέζια. Τριάντα χρόνια πού ήτανε όλος αυτός ο κόσμος; Ο σερβιτόρος μού είπε να περιμένω μέχρι να αδειάσει κάποιο. Μα εγώ δεν

γίνεται να περιμένω άλλο. Σας είπα, τριάντα χρόνια τώρα, έρχομαι πάντα εδώ, την ίδια πάντα ώρα. Οι συνθήκες, ξέρετε, γεννάνε δικαιώματα. Κι εγώ, αν περιμένω, αν κάνω αυτό που λέει ο σερβιτόρος δηλαδή, θα έχω θέσει ο ίδιος το δικαίωμά μου σε αμφισβήτηση. Και να σκεφτείτε πως δεν είμαι καν ανυπόμονος. Καμία σχέση. Έχω μάθει να περιμένω. Τριάντα χρόνια τώρα, δεν κάνω τίποτα άλλο. Περιμένω. Καιροφυλακτώ.

-Για ποιο πράγμα;

-Μα για να δοθεί το σύνθημα.

-Ποιο σύνθημα;

-Όχι, όχι. Ακούστηκε μάλλον κάπως συνωμοτικός. Μην με παρεξηγείτε. Θα το πω λίγο διαφορετικά, αν και να ξέρετε πως εννοώ το ίδιο πράγμα ακριβώς. Περιμένω να ακουστεί ο πυροβολισμός.

-Ο πυροβολισμός;

-Ναι, για αυτό και προτιμώ να πίνω τον καφέ μου πάντα σε αυτό το μέρος. Γιατί είναι πάντα ήσυχο. Ακόμα και σήμερα, που έχει τόσο κόσμος, όλοι μιλούν ψιθυριστά. Εδώ κανένας θόρυβος δεν μπορεί να κρύψει τον ήχο του πυροβολισμού της εκκινήσεως.

-Είστε αθλητής;

-Είμαι. Ήμουν. Έχω υπάρξει, δηλαδή. Δρομέας. Όταν ήμουν νέος.

-Τότε θα πρέπει να γνωρίζετε πως έχει πια καταργηθεί ο πυροβολισμός της εκκινήσεως.

-Πώς;

-Λέω, ο πυροβολισμός, ο τρόπος με τον οποίον ο αφέτης δίνει το παράγγελμα της εκκινήσεως έχει καταργηθεί, τόσο στους δρόμους ταχύτητας όσο και σε εκείνους της αντοχής.

-Δεν σας καταλαβαίνω.

-Εσείς σε τι δρόμους τρέχατε;

-Δεν είναι δυνατόν.

-Περισσότερο για άνθρωπο των μεγάλων αποστάσεων σας κόβω.

-Είστε σίγουρος;

-Για ποιο πράγμα;

-Για αυτό που είπατε. Για τον πυροβολισμό.

-Μα ναι. Ορίστε. Διαβάστε εδώ. Το γράφει και η εφημερίδα.

-Δεν μπορώ να το πιστέψω.

-Λοιπόν;

-Μα γιατί να κάνουν κάτι τέτοιο; Πώς μπόρεσαν;

-Διαβάστε, σας λέω. Τα γράφει όλα η εφημερίδα.

-Και οι δρομείς; Πώς ξέρουν πότε πρέπει να ξεκινήσουνε την κούρσα τους;

-Δεν το ξέρουν. Όπως δεν το ξέρετε κι εσείς. Και όπως ακριβώς κι εσείς, κάθονται και περιμένουν.

-Μέχρι πότε;

-Εσείς;

-Τι εγώ;

-Μέχρι πότε μπορείτε να περιμένετε; Εντάξει, δεν χρειάζεται να απαντήσετε. Εγώ, πάντως, θα έβαζα στοίχημα πως είστε ικανός να περιμένετε για

τριάντα χρόνια τουλάχιστον. Άλλωστε, σας είπα, μοιάζετε με δρομέα αντοχής.

-Κάνετε λάθος.

-Λάθος;

-Ναι. Δεν έχω καμία σχέση με τους δρόμους αντοχής. Θα μπορούσα μάλιστα να πω ότι τους απεχθάνομαι. Οι μεγάλες αποστάσεις είναι για τους αργόσχολους. Εγώ έχω δουλειές. Πάντοτε καταγινόμουν με ένα σωρό πράγματα. Για αυτό και επέλεξα τους δρόμους της ταχύτητας. Και διακρίθηκα σε αυτούς, αν θέλετε να ξέρετε.

-Διακριθήκατε; Αλήθεια;

-Μάλιστα, κύριε. Τερμάτισα δεύτερος στα 100 μέτρα στο Παγκόσμιο Πρωτάθλημα. Μόλις ένα δέκατο του δευτερολέπτου πίσω από τον νικητή εκείνης της χρονιάς.

-Εσείς; Δεν σας πιστεύω.

-Πώς τολμάτε;

-Εσείς πώς τολμάτε να λέτε τέτοια αισχρά ψέματα;

-Εγώ έχω αποδείξεις, κύριε.

-Αποδείξεις; Αλήθεια, θα ήθελα να το δω αυτό.

-Ορίστε, η εφημερίδα σας. Σας την επιστρέφω.

-Ευχαριστώ. Μπορείτε να την κρατήσετε. Την έχω ήδη διαβάσει.

-Όχι και τόσο προσεκτικά κατά πώς φαίνεται.

-Τι εννοείτε;

-Σελίδα δεκαπέντε. Πάνω αριστερά. Σας θυμίζει μήπως κάτι αυτή η φωτογραφία;

-Απίστευτο.

-Είχα περισσότερα μαλλιά τότε, αλλά νομίζω ότι μπορείτε να αναγνωρίσετε τον νεαρό αθλητή πάνω στο βάθρο.

-Σας οφείλω μια συγγνώμη.

-Το μετάλλιο το βλέπετε;

-Το βλέπω.

-Μήπως θέλετε να το δείτε και από κοντά; Δια ζώσης, που λένε;

-Το έχετε μαζί σας;

-Πάντα το κουβαλάω μαζί μου. Ποτέ δεν ξέρεις πότε θα εμφανιστεί μπροστά σου κάποιος που θα αμφισβητήσει την ίδια την ιστορία σου.

-Μα σας ζήτησα ήδη συγγνώμη.

-Όχι, μου είπατε ότι μου χρωστάτε μια συγγνώμη. Ακόμα περιμένω να μου τη ζητήσετε.

-Μα δεν μου είπατε, στο παγκόσμιο πρωτάθλημα ποιας χρονιάς ήταν που διακριθήκατε;

-Τι σημασία έχει;

-Ε, πώς δεν έχει. Τι σόι ιστορία είναι αυτή χωρίς χρονολογίες;

-Διαβάστε την εφημερίδα, κύριε. Εκεί τα γράφει όλα.

-Διαβάζω, διαβάζω.

-Λουπόν;

-Ναι, το ρεπορτάζ είναι πολύ λεπτομερές, δεν λέω. Αλλά νομίζω πως ο δημοσιογράφος έχει παραλείψει μια ιδιαίτερως κρίσιμη πληροφορία.

-Τίποτα δεν έχει παραλείψει. Διαβάστε το καλύτερα.

-Είπατε πως τερματίσατε δεύτερος, έτσι δεν είναι;

-Μάλιστα. Ένα μόλις δέκατο του δευτερολέπτου πίσω από τον νικητή της κούρσας.

-Ο οποίος;

-Τι;

-Ο νικητής; Ο πρώτος;

-Τι με ρωτάτε ακριβώς;

-Ποιος κέρδισε την κούρσα; Δεν μπορεί, σίγουρα θα θυμάστε τον άνθρωπο που σας νίκησε.

-Δεν με νίκησε. Απλώς τερμάτισε πρώτος. Ένα δέκατο του δευτερολέπτου ανήκει σε αυτό που ονομάζουμε στατιστικό σφάλμα.

-Μην χρησιμοποιείτε όρους που δεν γνωρίζετε. Στατιστικό σφάλμα είναι που έρχεστε κάθε μέρα εδώ για να πιείτε τον καφέ σας, τριάντα χρόνια τώρα, και μόλις σήμερα δεν βρήκατε άδειο τραπέζι και αναγκαστήκατε να καθίσετε μαζί μου. Αν και μάλλον εσείς είστε αυτός που ανάγκασε εμένα.

-Μα σας ρώτησα αν περιμένετε παρέα.

-Ναι με ρωτήσατε, αλλά δεν θυμάμαι να σας απαντώ.

-Με συγχωρείτε. Λάθος μου.

-Πού πάτε; Καθίστε. Δεν πειράζει. Ό,τι έγινε, έγινε. Ας μοιραστούμε το τραπέζι κι ας απολαύσουμε το στατιστικό σας σφάλμα. Και ας περιμένουμε.

-Τι να περιμένουμε;

-Να θυμηθείτε.

-Τι να θυμηθώ;

-Μα το όνομα του νικητή. Δεν μπορώ να πιστέψω πως έχετε ξεχάσει τον άνθρωπο που σας στέρησε την πρώτη θέση.

-Κι όμως.

-Τι;

-Δεν θυμάμαι τίποτα.

-Αποκλείεται. Προσπαθήστε λίγο. Δεν βιαζόμαστε.

-Μα τι σημασία έχει;

-Πώς δεν έχει; Χωρίς να θέλω να σας προσβάλω έχει κατά ένα δέκατο του δευτερολέπτου μεγαλύτερη σημασία από όλα όσα μου είπατε ως τώρα.

-Δεν σας καταλαβαίνω. Γιατί επιμένετε τόσο;

-Δεν επιμένω εγώ. Η ιστορία σας επιμένει.

-Η ιστορία μου είναι αυτή που είναι. Μετά από τόσα χρόνια έχει πια διαμορφωθεί.

-Μετά από τόσα χρόνια παρά ένα δέκατο του δευτερολέπτου.

-Είναι η δική μου ιστορία. Και είναι φτιαγμένη από όλα όσα θυμάμαι. Αν έχω ξεχάσει ένα όνομα, πάει να πει ότι ποτέ δεν της ανήκε.

-Και αν το θυμηθείτε ξαφνικά; Θα αλλάξει τότε η ιστορία σας;

-Δεν ξέρω. Και δεν θέλω να μάθω. Και να σας πω και κάτι. Κανείς -εκτός ίσως από εσάς- δεν νοιάζεται πια για αυτό το όνομα μετά από τόσα χρόνια. Ορίστε, ούτε καν η εφημερίδα σας.

-Γυρίστε σελίδα.

-Τι πράγμα.

-Σελίδα δεκαέξι.

-Τι είναι αυτό;

-Ξειρά σας. Διαβάστε, παρακαλώ. Με την ησυχία σας. Διαβάστε προσεκτικά.

-Ναι. Διαβάζω.

-Εντάξει. Για να μην σας κουράζω, στην ακριβώς απέναντι σελίδα υπάρχει και μια φωτογραφία που μπορεί να σας βοηθήσει.

-Δεν το πιστεύω. Εσείς;

-Με αναγνωρίζετε;

-Δεν είναι δυνατόν.

-Εδώ θα συμφωνήσω μαζί σας. Στατιστικώς είναι σχεδόν αδύνατο να συναντηθούμε, μετά από τόσα χρόνια, στο ίδιο ακριβώς μέρος, στο ίδιο ακριβώς τραπέζι, χωρίς να το έχει επιδιώξει έστω ο ένας από μας.

-Δεν είναι δυνατόν να είστε εσείς αυτός.

-Μα τι λέτε; Δεν είδατε τη φωτογραφία;

-Στη φωτογραφία, ναι, είστε εσείς ή έστω κάποιος που θα σας έμοιαζε εκπληκτικά σε κάποια αρκετά νεότερη ηλικία. Αλλά δεν μπορεί εσείς να είστε ο νικητής εκείνου του αγώνα.

-Και γιατί παρακαλώ; Μα γιατί μου δίνετε ξανά την εφημερίδα;

-Σελίδα είκοσι τρία.

-Τι είναι αυτό; Τι μου δείχνετε;

-Αυτός που έτρεξε τη μέρα εκείνη πιο γρήγορα κατά ένα δέκατο του δευτερολέπτου από εμένα πέθανε πριν από τρία χρόνια.

-Τι;

-Μπορεί να μην κατάφερα ποτέ να συγκρατήσω το όνομα του ανταγωνιστή μου, αλλά την είδηση του θανάτου του δεν πρόκειται ποτέ να την ξεχάσω. Ορίστε, διαβάστε.

-Μα και πάλι. Εγώ είμαι αυτός.

-Είστε πολύ ξεροκέφαλος, το ξέρετε;

-Εγώ είμαι, σας λέω. Παράξενο. Και ήμουν σίγουρος πως είχα διαβάσει πολύ καλά ολόκληρη την εφημερίδα.

-Εντάξει, τις τελευταίες σελίδες κανείς δεν τις προσέχει.

-Όπως και να έχει. Η ιστορία δεν αλλάζει. Νεκρός ή ζωντανός, εγώ υπήρξα ο νικητής σε εκείνον τον αγώνα. Να και η απόδειξη.

-Το χρυσό μετάλλιο.

-Δεν θα σας πείραζε να το ακουμπήσω εδώ δίπλα στο δικό σας, ε;

-Όχι. Άλλωστε, δικό σας είναι το τραπέζι.

-Σας παρακαλώ. Μετά από όλα αυτά, είναι και δικό σας.

-Όχι. Εγώ ήρθα και σας φορτώθηκα. Συγγνώμη, δεν θυμάμαι αν σας ρώτησα. Μήπως περιμένετε παρέα;

-Όχι ακριβώς.

-Το ήξερα. Ήμουν σίγουρος. Και έπειτα, γιατί να κρατάει ένα τόσο μεγάλο τραπέζι ένας άνθρωπος μόνο για τον εαυτό του; Και μάλιστα μια τέτοια μέρα που όλος ο κόσμος έχει βγει. Ξέρετε, συνήθως εδώ είναι πολύ ήσυχα. Κι εγώ για αυτό έρχομαι εδώ. Τριάντα χρόνια τώρα. Για την ησυχία. Θέλω ησυχία

για να μπορέσω να ακούσω τον ήχο του πυροβολισμού της εκκινήσεως. Είναι πολύ σημαντικό στους αγώνες να ακούς το σύνθημα τη στιγμή ακριβώς που αυτό δίνεται. Θέλω να πω, να το ακούς με τα αυτιά σου. Να μην μαθαίνεις τα νέα από τους άλλους. Να μην σε παρασέρνουν των άλλων οι αντιδράσεις.

-Και τότε; Αυτό ήταν που έφταιξε; Για αυτό χάσατε την πρώτη θέση τότε; Δεν ακούσατε εγκαίρως τον πυροβολισμό;

-Δεν ξέρω. Μπορεί. Δεν αποκλείεται. Τώρα που το λέτε, ναι. Μάλλον αυτό είναι. Δεν το είχα σκεφτεί τόσο καιρό. Ίσως στεκόμουν μακριά από τον αφέτη. Εσείς;

-Εγώ ήμουν δίπλα στον αφέτη, ακριβώς. Έτρεχα στον πρώτο διάδρομο.

-Μα ναι. Αυτό είναι. Ξεκινήσατε από πλεονεκτική θέση. Για αυτό και κερδίσατε. Ουσιαστικά μου κλέψατε τη νίκη.

-Σας παρακαλώ. Δεχτείτε την ήττα σας με αξιοπρέπεια και μην γίνεστε γελοίος.

-Αρκετή αξιοπρέπεια έδειξα όλα αυτά τα χρόνια. Σε τίποτα δεν με βοήθησε η αξιοπρέπειά μου. Αυτό είναι. Ως εδώ. Θα ζητήσω επανάληψη του αγώνα.

-Λυπάμαι, αλλά αυτό είναι πρακτικώς αδύνατο.

-Γιατί;

-Σας θυμίζω ότι σύμφωνα με την εφημερίδα είμαι νεκρός. Οι νεκροί δεν τρέχουν. Δεν παίρνουν μέρος σε αγώνες.

- Ούτε βγαίνουν έξω από τον τάφο τους για να πιούνε τον καφέ τους. Εκεί δεν βλέπω να σας εμπόδιζε καθόλου η νεκρότητά σας.
- Αυτό δεν μετράει. Συνέβη πριν διαβάσω την είδηση του θανάτου μου.
- Με συγχωρείτε.
- Για ποιο πράγμα αυτή τη φορά.
- Που έθιξα ξανά ένα τόσο δυσάρεστο θέμα.
- Μην ενοχλείστε. Εξάλλου, έχω αρχίσει να το συνηθίζω. Μην σας πω ότι μου αρέσει κιόλας. Και μην ξεχνάτε, αν όντως πέθανα, σύμφωνα με το ρεπορτάζ, πέθανα ως πρωταθλήτης των δρόμων ταχύτητας. Εσείς ως τι αλήθεια θα πεθάνετε; Ως ο άνθρωπος που περίμενε το σύνθημα;
- Εγώ τουλάχιστον έχω κάτι να περιμένω.
- Εντάξει. Αν αυτό σας ικανοποιεί, δεν θα επιμείνω άλλο.
- Ασφαλώς και δεν με ικανοποιεί, αλλά τι θα μπορούσα να κάνω παραπάνω;
- Τι να σας πω. Μήπως αντί να περιμένατε το σύνθημα από τους άλλους, να βρίσκατε έναν τρόπο και να το δίνετε εσείς ο ίδιος;
- Μα εγώ δεν έχω τέτοια εξουσία.
- Αλήθεια; Το πιστεύετε αυτό;
- Όχι ακριβώς, αλλά το ομολογώ πως είναι μια εξαιρετικά βολική δικαιολογία.
- Με εκπλήσσει η ειλικρίνιά σας.

-Για ποιο λόγο να προσποιηθώ. Και έπειτα είναι ανώφελο να λέει κανείς ψέματα στους νεκρούς. Εσείς τα ξέρετε όλα, υποτίθεται. Έτσι δεν είναι;

-Καθόλου έτσι. Μέχρι πριν λίγη ώρα ούτε καν πως είμαι νεκρός δεν ήξερα.

-Αυτό είναι πολύ απογοητευτικό.

-Γιατί;

-Αν ισχύει αυτό που λέτε, τότε πραγματικά δεν αξίζει καθόλου να πεθάνει κανείς. Αν είναι να μας συνοδεύει η άγνοια μες στην οποία ζούμε ακόμα και στον θάνατο, τότε καλύτερα να είμαστε αθάνατοι. Σαν τις γάτες.

-Τι βλακεία είναι πάλι αυτή;

-Σας ενοχλεί που φιλοσοφώ;

-Όχι αυτό που είπατε, για τις γάτες, εννοώ. Πού το ακούσατε αυτό;

-Δεν το άκουσα. Το διάβασα. Στην εφημερίδα. Κάτω ακριβώς από την είδηση της νίκης σας. Στην ίδια σελίδα με τον θρίαμβο του ενός δεκάτου του δευτερολέπτου.

-Ναι, το βλέπω τώρα.

-Λογικό να σας διέφυγε έτσι όπως ήσασταν αφοσιωμένος στον αυτοθαυμασμό σας.

-Ανοησίες των δημοσιογράφων. Δεν συμβαίνουν αυτά τα πράγματα.

-Αμφιβάλλετε και εσείς τώρα για τη νίκη σας;

-Για τις γάτες λέω. Δεν έχω ξαναδιαβάσει μεγαλύτερη χαζομάρα.

-Μα αν δεν ισχύει αυτό, τότε γιατί να είναι αληθινές και οι υπόλοιπες ειδήσεις;

-Δεν χρειάζομαι την εφημερίδα για να μάθω κάτι τέτοιο. Έχω δει γάτες να πεθαίνουν. Με τα μάτια μου.

-Και τον δικό σας τον θάνατο; Τον είδατε και αυτόν;

-Όχι.

-Τον πληροφορηθήκατε από την εφημερίδα. Έτσι δεν είναι; Αλλά για αυτό, για αυτήν την είδηση, δεν αμφιβάλλατε ούτε στιγμή. Περίεργο δεν είναι;

-Τι συγκρίνετε ακριβώς; Τον θάνατο ενός ανθρώπου με την έννοια της ύπαρξης ενός ολόκληρου είδους;

-Σειρά σας να φιλοσοφήσετε, μάλλον.

-Δεν είναι φιλοσοφία αυτό. Απλή λογική είναι. Ο θάνατος ο δικός μας δεν είναι δυνατόν –από όσο γνωρίζουμε τουλάχιστον- να γίνει αντιληπτός από εμάς τους ίδιους, παρά μόνο σαν ένα επερχόμενο – και διαρκώς επαπειλούμενο, αν θέλετε- γεγονός. Η ζωή, η γέννηση, ο θάνατος των άλλων -ανθρώπων, γάτων, σκύλων, δελφινιών- είναι πράγματα που μπορούν να παρατηρηθούν, να διαπιστωθούν, να διασταυρωθούν, να μελετηθούν, να αναλυθούν. Και τελικά, όλη αυτή η διαδικασία είναι ικανή να μας οδηγήσει στο να βγάλουμε ασφαλή συμπεράσματα. Όπως αυτό, για παράδειγμα: Αν έχω δει έστω και μία γάτα να πεθαίνει, τότε όλες οι γάτες είναι θνητές.

-Και αν δείτε μια γάτα να ζει για πάντα;

-Τότε θα έχουμε να κάνουμε με μια περίπτωση εξαίρεσης, με ένα στατιστικό λάθος, που λέγαμε και νωρίτερα. Αλλά και πάλι, αυτό είναι πρακτικώς αδύνατο.

-Γιατί;

-Μα για να διαπιστώσω πως μια γάτα ζει για πάντα θα πρέπει να είμαι εκεί για πάντα και εγώ.

-Εντάξει, ας υποθέσουμε πως υπάρχει μόνο μια γάτα στον κόσμο και ένας μόνο άνθρωπος – εσείς, εν προκειμένου. Και ενώ την παρατηρείτε για όλη σας τη ζωή και μελετάτε πολύ προσεκτικά το σύνολο των γεγονότων που αφορούν τη δική της ζωή, πεθαίνετε λίγο πριν από εκείνη –ας πούμε ότι η γάτα ζει ένα δέκατο του δευτερολέπτου περισσότερο από εσάς- τότε δεν θα φεύγατε με τη βεβαιότητα πως η γάτα είναι αθάνατη;

-Με τη βεβαιότητα, όχι. Με την υποψία ίσως.

-Τι να την κάνετε την υποψία σας αν δεν μπορείτε να την επιβεβαιώσετε ή να τη διαψεύσετε; Τι σόι υποψία είναι αυτή;

-Η εφημερίδα, πάντως, δεν μιλάει για υποψία, αλλά για βεβαιότητα.

-Η εφημερίδα κάνει τη δουλειά της. Και επίσης η εφημερίδα δεν είναι άνθρωπος. Πρακτικά θα μπορούσε να είναι αθάνατη. Θα μπορούσε να εκδίδεται για πάντα.

-Εσείς; Διαβάζετε πάντα εφημερίδες;

-Ομολογώ πως πλέον όχι τόσο συχνά όσο παλιότερα.

-Κρίμα. Ξέρετε, αν είχατε διαβάσει εγκαίρως τη συγκεκριμένη, τότε θα γνωρίζατε πως υπάρχει κίνδυνος να μην βρείτε σήμερα τραπέζι στο αγαπημένο στέκι σας.

-Δηλαδή;

-Ορίστε, υπάρχει η σχετική είδηση στο πρωτοσέλιδο. Να, λοιπόν, γιατί έχει μαζευτεί όλος αυτός ο κόσμος σήμερα εδώ.

-Το ήξερα.

-Δεν το ξέρατε. Το υποψιαζόσασταν. Και τώρα, με την ανάγνωση της είδησης, το επιβεβαιώσατε.

-Όχι, το εννοώ. Το ήξερα. Εγώ είμαι αυτός που ενημέρωσα την εφημερίδα. Εγώ τους τηλεφώνησα – ανωνύμως, εννοείται- και τους είπα πως θα συμβεί σήμερα. Να πω την αλήθεια, δεν περίμενα να με πιστέψουνε.

-Μα γιατί το κάνατε αυτό; Θα περίμενε κανείς πως κάτι τέτοιο αντίκειται προς τα συμφέροντά σας.

-Δεν μου αρέσει η λέξη συμφέρον.

-Στις επιδιώξεις σας, έστω.

-Έστω.

-Στις προσδοκίες σας, καλύτερα.

-Πολύ καλύτερα.

-Δεν μου απαντάτε, όμως. Γιατί να κάνετε κάτι τέτοιο;

-Γιατί δεν ήθελα να είμαι μόνος.

-Δεν θα ήσασταν. Θα ήμουν και εγώ εδώ. Θα ερχόμουν ούτως ή άλλως. Εγώ, ξέρετε, ήρθα χωρίς

να έχω διαβάσει προηγουμένως την είδηση. Την εφημερίδα τη βρήκα εδώ, πάνω στο τραπέζι.

-Αυτό δεν είναι απλώς παράξενο. Είναι ύποπτο.

-Όχι, με παρεξηγήσατε. Ήρθα, θα ερχόμουν δηλαδή, για τους δικούς μου λόγους.

-Δεν εννοώ αυτό. Ύποπτη είναι η παρουσία της εφημερίδας.

-Αστειεύεστε.

-Καθόλου. Δηλαδή, εσείς το θεωρείται σύμπτωση ότι η εφημερίδα, η συγκεκριμένη εφημερίδα, βρέθηκε σήμερα πάνω σε αυτό το τραπέζι; Στο τραπέζι μας. Ότι ήταν εδώ και μας περίμενε. Ότι συναντηθήκαμε εμείς οι δύο, μετά από τόσα χρόνια, εδώ, σε αυτό το μέρος, με την εφημερίδα αυτή ανάμεσά μας.

-Ο ορισμός της σύμπτωσης, θα έλεγα.

-Καμία σύμπτωση. Δεν μπορώ να πιστέψω πως είστε τόσο αφελής. Μα δεν το βλέπετε; Κάποιος άφησε πρώτα την εφημερίδα πάνω στο τραπέζι, στη συνέχεια σας έβαλε να καθίσετε εδώ και τέλος οδήγησε και εμένα δίπλα σας, αφού προηγουμένως φρόντισε φυσικά να βρίσκονται κατειλημμένα όλα τα άλλα τραπέζια.

-Υπάρχει ένα λογικό άλμα στον συλλογισμό σας. Τα τραπέζια έχουν γεμίσει από τον κόσμο που μαζεύτηκε σήμερα εδώ λόγω της είδησης που δημοσίευσε η εφημερίδα μετά από τη δική σας ανώνυμη πληροφορία. Δεν μπορείτε να βρίσκεστε ταυτόχρονα πίσω τόσο από το αίτιο όσο και από το αποτέλεσμα του ίδιου γεγονότος.

-Γιατί όχι;

-Δεν ξέρω. Εσάς σας ακούγεται λογικό;

-Με έχετε κουράσει με τη λογική σας. Εδώ υπάρχει μια ολόκληρη συνωμοσία και εσείς κάνετε πως δεν τη βλέπετε.

-Μα ποιος θα μπορούσε να γνωρίζει πως θα έρθουμε και οι δυο μας εδώ σήμερα;

-Για μια στιγμή. Από την εφημερίδα λείπει ένα φύλλο. Εσείς το αφαιρέσατε;

-Εγώ; Ούτε καν το είχα προσέξει.

-Μα ναι. Κοιτάξτε μετά τη σελίδα οκτώ είναι η έντεκα. Που είναι οι σελίδες εννιά και δέκα;

-Δεν έχω ιδέα.

-Ξέρετε τι σημαίνει αυτό;

-Πείτε μου.

-Ότι εκτός από την τύχη του συγκεκριμένου φύλλου αγνοείτε και το περιεχόμενο των δύο σελίδων του. Ακόμα και αν μελετήσατε, όπως λέτε, πολύ σχολαστικά ολόκληρη την εφημερίδα, στην πραγματικότητα διαβάσατε μόνο τις ειδήσεις που αυτός ο οποίος σαν την άφησε πάνω στο τραπέζι ήθελε να διαβάσετε.

-Μα γιατί να υπάρχει τέτοιος δόλος πίσω από αυτήν την πράξη; Γιατί να μην αφάιρесе απλώς ο προηγούμενος πελάτης που καθόταν εδώ το φύλλο αυτό για να φυλάξει μια είδηση που τον ενδιέφερε; Μια αγγελία, ας πούμε. Ή ο σερβιτόρος να θέλησε να κρατήσει το σταυρόλεξο για να το λύσει όταν σχολάσει;

-Ο σερβιτόρος, ναι. Ας ρωτήσουμε, λοιπόν, τον σερβιτόρο. Έτσι κι αλλιώς αυτός είναι ο υπαριθμόν ένα ύποπτος.

-Υπόπτος για ποιο πράγμα; Φτάνει πια με αυτήν την παράνοια.

-Είστε πολύ αθώος. Σας καταλαβαίνω. Ενδεχομένως πεθαίνοντας να έχετε απωλέσει κάθε πονηριά και κάθε καχυποψία.

-Μπορεί, ναι.

-Συγγνώμη, σας στεναχώρησα πάλι που σας το θύμισα.

-Η αλήθεια είναι ότι το είχα για μια στιγμή ξεχάσει.

-Με συγχωρείτε. Δεν έπρεπε.

-Εμένα με συγχωρείτε, για λίγο.

-Μα πού πάτε;

-Όπου γουστάρω.

*

- Καλή σας μέρα.
- Καλημέρα.
- Να σας φέρω κάτι;
- Τι εννοείτε;
- Τι θα μπορούσα να εννοώ; Θέλετε να σας φέρω κάτι να πιείτε;
- Μα πώς τολμάτε; Έρχομαι κάθε μέρα εδώ, τριάντα χρόνια τώρα, και πρέπει αλήθεια να σας πω τι θέλω να μου φέρετε;
- Συγγνώμη. Είμαι καινούριος στη δουλειά. Μόλις πρώτη μου μέρα που σερβίρω.
- Ε, και; Μα είναι αυτό δικαιολογία; Τα καταστήματα πρέπει να έχουν μια συνέχεια. Δεν είναι δυνατόν η εξυπηρέτησή μας να βασίζεται στις διαθέσεις ή έστω στις γνώσεις του κάθε σερβιτόρου.
- Μα αφού δεν σας γνωρίζω. Τι θα έπρεπε να κάνω, δηλαδή; Να μαντέψω την επιθυμία σας;
- Ναι, θα μπορούσατε κι αυτό. Αν και θα αρκούσε να ρωτούσατε τους άλλους, τους παλιότερους. Σας είπα, έρχομαι εδώ τριάντα ολόκληρα χρόνια, κάθε μέρα.
- Καλώς. Πάω να τους ρωτήσω.
- Να μην πάτε πουθενά. Τώρα έγινε το κακό. Θα σας δώσω εγώ ο ίδιος την παραγγελία μου και ελπίζω να μην χρειαστεί άλλη φορά να την επαναλάβω.
- Σας ακούω.
- Να σας ρωτήσω προηγουμένως κάτι;
- Παρακαλώ.

-Είπατε πως σήμερα μόλις πιάσατε εδώ δουλειά, σωστά;

-Ναι, ουσιαστικά ναι. Σήμερα είναι η πρώτη μου μέρα.

-Και τι ώρα ακριβώς ξεκινήσατε να σερβίρετε;

-Ε, το πρωί.

-Ναι, το πρωί. Τι ώρα, όμως;

-Με το άνοιγμα. Κατά τις δέκα και μισή σέρβιρα τον πρώτο πελάτη, αν και είχα έρθει αρκετά νωρίτερα.

-Και τι κάνατε από την ώρα που ήρθατε μέχρι να εμφανιστεί ο πρώτος σας πελάτης;

-Τι ερώτηση είναι αυτή; Έκανα διάφορες δουλειές, σκούπιζα, συμμαζεύα.

-Α, ήσασταν πολύ απασχολημένος μάλλον.

-Αρκετά. Γιατί ρωτάτε, όμως;

-Θέλω να πω, δεν βρήκατε καθόλου χρόνο να πιείτε και εσείς το καφεδάκι σας και να διαβάσετε, ας πούμε, μια εφημερίδα.

-Δεν διαβάζω εφημερίδες.

-Ποτέ; Α, χάνετε. Μπορείτε να μάθετε ένα σωρό πράγματα από τις εφημερίδες.

-Όπως;

-Να, εγώ για παράδειγμα, έμαθα σήμερα από αυτήν εδώ την εφημερίδα ότι έχει καταργηθεί ο πυροβολισμός της εκκινήσεως στα αγωνίσματα των δρόμων.

-Και πώς καταλαβαίνουν οι δρομείς τότε πρέπει να αρχίσουν να τρέχουν;

-Καλή ερώτηση. Εσείς πώς λέτε;

-Τι να σας πω; Δεν ξέρω. Μήπως ρωτάνε οι νεότεροι τους πιο παλιούς που ξέρουν.

-Ναι, θα μπορούσαν. Αλλά και πάλι, οι παλιότεροι δρομείς πώς νομίζετε ότι ξέρουν πότε δίνεται η εκκίνηση;

-Αφήστε με να μαντέψω. Το διαβάζουν στις εφημερίδες, σωστά;

-Δεν μου αρέσει το πνεύμα σας. Μπορείτε να φωνάξετε κάποιον άλλον συνάδελφό σας να με εξυπηρετήσει;

-Πολύ ευχαρίστως, αλλά να ξέρετε, αυτό μπορεί να πάρει λίγη ώρα. Βλέπετε, σήμερα έχουμε πολύ δουλειά.

-Το βλέπω, ναι, το ξέρω.

-Λοιπόν, σας αφήνω. Χάρηκα.

-Πού πάτε;

-Μα, να ζητήσω από κάποιον άλλο σερβιτόρο να φέρει την παραγγελία σας. Αυτό δεν θέλετε;

-Όχι, δεν μπορώ να περιμένω τόσο. Θα συμβιβαστώ με εσάς. Ας είναι.

-Πείτε μου, λοιπόν.

-Όχι, εσείς πείτε μου. Εφημερίδες δεν διαβάζετε, το δέχομαι. Σταυρόλεξα, όμως, σίγουρα θα λύνετε. Έτσι δεν είναι;

-Ναι, καμιά φορά. Το παραδέχομαι.

-Και σήμερα;

-Σήμερα, όχι. Δεν πρόλαβα.

-Παράξενο.

-Σας είπα, είχα αρκετή δουλειά.

- Ναι, μου το είπατε.
- Τι θέλετε να σας φέρω;
- Να μου φέρετε το φύλλο που λείπει από αυτήν την εφημερίδα.
- Τι πράγμα;
- Νομίζατε ότι δεν θα το πρόσεχα, ε; Σας αιφνιδίασα;
- Νομίζω ότι πρέπει πραγματικά να φωνάξω κάποιον συνάδελφο να ασχοληθεί με την περίπτωσή σας.
- Θα μου φέρει ο συνάδελφος σας το φύλλο που λείπει;
- Μα σοβαρά τώρα; Επιμένετε; Ένα σωρό φύλλα έχει η εφημερίδα. Διαβάστε κάποιο άλλο.
- Εσάς σας έχει λείψει ποτέ;
- Σας είπα, δεν διαβάζω εφημερίδες.
- Αφήστε τις εφημερίδες. Γενικά μιλώ. Σας έχει λείψει ποτέ κάποιο φύλλο, κάποια σελίδα έστω από τη ζωή σας; Έχετε νιώσει να βρίσκεστε καταμεσής μιας αλληλουχίας εικόνων, ερεθισμάτων, παραστάσεων από τις οποίες, όμως, δυσκολεύεστε, αδυνατείτε να εξαγάγετε κάποιο είδος νοήματος, αφού λείπει η κρίσιμη πληροφορία που θα τα συνέδεε και θα τα εξηγούσε όλα;
- Και γιατί πρέπει πάντα τα πάντα να εξηγούνται;
- Μα χωρίς νόημα τι νόημα έχουν όλα αυτά;
- Ποια όλα αυτά;
- Όλα αυτά. Όλα.
- Δεν ξέρω πώς θα μπορούσα να σας βοηθήσω.
- Ποιος σας είπε ότι χρειάζομαι βοήθεια;
- Δεν ξέρω τι να πω. Να σας φέρω κάτι;

-Να μου φέρετε. Έπρεπε να μου έχετε φέρει ήδη. Είμαι εδώ τόσην ώρα και ακόμα κανείς δεν με έχει εξυπηρετήσει. Τριάντα χρόνια τώρα έρχομαι εδώ και περιμένω. Χάρη στην αναμονή μου αυτή έχω κατοχυρώσει το δικαίωμα να μπορώ να συγκεντρώνω τις δυνάμεις μου σε αυτό που έρχεται, χωρίς να απασχολούμαι με περιττές και ανούσιες κουβέντες, όπως το τι θα ήθελα να μου φέρετε.

-Τι να σας φέρω;

-Έναν καφέ και το φύλλο που λείπει από την εφημερίδα.

-Τον καφέ θα σας τον φέρω, σίγουρα. Για το φύλλο θα κάνω ό,τι μπορώ.

-Τι μπορείτε;

-Δεν ξέρω ακόμα. Δώστε μου λίγο χρόνο και θα σας πω.

-Δεν έχω χρόνο.

-Μα γιατί δεν δοκιμάζετε να μαντέψετε τι είναι αυτό που λείπει;

-Να μαντέψω;

-Ναι, αν έχετε ήδη διαβάσει την προηγούμενη και την επόμενη σελίδα, σίγουρα θα αποκτήσατε μία ιδέα έστω για το περιεχόμενο αυτών που αναζητάτε.

-Δεν το σκέφτηκα αυτό.

-Μα, ναι. Εγώ πάντα έτσι κάνω. Και πριν που με ρωτήσατε αν έχω νιώσει ποτέ να λείπει κάποια σελίδα από τη ζωή μου, αυτό ακριβώς μου ήρθε στο μυαλό. Πως κάθε φορά που χάνω κάποιο κομμάτι από αυτό που ονομάζουμε συνέχεια, προσπαθώ να

το συμπληρώσω με τον δικό μου τρόπο. Ας πούμε ότι το επινοώ ή αν προτιμάτε το φαντάζομαι.

-Τότε, αν είναι έτσι, εσείς μπορείτε να δείτε και το μέλλον.

-Ενδεχομένως. Δεν το δοκίμασα ποτέ.

-Γνωρίζετε πότε θα δοθεί το σύνθημα;

-Το σύνθημα; Εννοείτε για την εκκίνηση;

-Το σύνθημα, εννοώ. Το σύνθημα που όλοι περιμένουμε.

-Όλοι;

-Μα γιατί νομίζετε ότι έχει μαζευτεί εδώ όλος αυτός ο κόσμος σήμερα;

-Για αυτό που έγραψε η εφημερίδα.

-Α, νόμιζα ότι δεν διαβάζετε εφημερίδες.

-Δεν διαβάζω.

-Αλλά αυτό το ξέρετε.

-Μου το είπε νωρίτερα ο άλλος κύριος, που κάθεται μαζί σας.

-Δεν βλέπω πουθενά κανέναν άλλον κύριο.

-Ε, πώς; Μιλούσατε μαζί του τόσην ώρα. Μόλις πριν λίγο ήταν που σηκώθηκε.

-Τον γνωρίζετε;

-Όχι προσωπικά, αλλά έρχεται κάθε μέρα εδώ. Είναι τακτικός πελάτης μας.

-Μα εσείς είπατε πως σήμερα μόλις πιάσατε δουλειά. Με κοροϊδεύετε;

-Όχι. Μου το είπαν οι άλλοι, οι παλιότεροι.

-Α, ναι; Σας είπαν και τι πίνει;

-Όχι. Αυτό το μάντεψα μόνος μου.

-Είστε ανυπόφορος. Θα ήθελα να μιλήσω με τη διεύθυνση.

-Καλώς. Στο μεταξύ, θα θέλατε να σας φέρω κάτι;

-Ναι.

-Σας ακούω.

-Δεν ξέρω. Δεν θυμάμαι. Τόσα χρόνια βασίζομαι στην εξυπηρέτηση των συναδέλφων σας. Εκείνοι γνωρίζουν ακριβώς τι θέλω. Τριάντα χρόνια τώρα. Δεν γίνεται να έρχεστε εσείς και να καταστρέφετε μια τέτοια παλαιά παράδοση. Δεν είναι όμορφο. Δεν είναι καν δίκαιο.

-Να σας φέρω από αυτό που πίνει και ο φίλος σας;

-Δεν είναι φίλος μου.

-Έστω, ο συναθλητής σας.

-Τι; Σας το είπε και αυτό.

-Όχι, αυτό το διάβασα στην εφημερίδα.

-Μα είπατε πως δεν διαβάζετε εφημερίδες. Αποφασίστε επιτέλους. Για μια φορά, έστω, συμπεριφερθείτε υπεύθυνα.

-Δεν διαβάζω. Έτυχε απλώς να πέσει το μάτι μου σε μια είδηση που βρήκα σε ένα τσαλακωμένο φύλλο την ώρα που συμμαζεύα. Μια πολύ παράξενη είδηση, αλήθεια. Συγκλονιστική, θα έλεγα. Σκεφτείτε, ακόμα και εγώ που δεν διαβάζω εφημερίδες, ένιωσα ότι η είδηση αυτή με κάποιον τρόπο με αφορά και δεν άντεξα στον πειρασμό, τη διάβασα.

-Και πού είναι τώρα αυτό το φύλλο;

-Δεν ξέρω. Το πέταξα.

-Πού;

-Τι πού; Στα σκουπίδια.

-Μα πώς μπορέσατε να κάνετε κάτι τέτοιο;

-Εύκολα. Το διάβασα, το ξανατσαλάκωσα, το πέταξα.

-Αν είναι δυνατόν. Πώς γίνεται να είστε τόσο επιπόλαιο;

-Τι άλλο θα μπορούσα, δηλαδή, να κάνω;

-Θυμάστε, τουλάχιστον, τι έλεγε; Θυμηθείτε, σας παρακαλώ.

-Ναι, θυμάμαι, αλλά δεν ξέρω αν θα έπρεπε να σας το πω.

-Γιατί;

-Φοβάμαι ότι θα σας προκαταβάλω. Βλέπετε η είδηση αφορούσε σε κάτι που θα συμβεί στο μέλλον.

-Πείτε μου έστω αυτό, ήταν καλή η είδηση;

-Όχι, δεν θα το έλεγα.

-Σας στεναχώρησε όταν τη διαβάσατε; Σας προκάλεσε θυμό; Φόβο; Ανησυχία;

-Όχι, τίποτα από αυτά. Όπως σας είπα, δεν σας γνωρίζω προσωπικά, ούτε εσάς ούτε τον φίλο σας.

-Δεν είναι φίλος μου.

-Ναι, αυτό το έγγραφε και η εφημερίδα.

-Τι άλλο έγγραφε;

-Νομίζω πως ήδη σας είπα αρκετά. Σας έδωσα ήδη αρκετό υλικό για να σχηματίσετε μόνος σας το περιεχόμενο της είδησης, αν και θα σας πρότεινα να μην ασχοληθείτε άλλο. Αφήστε τα πράγματα να

εξελιχθούν και σε κάθε περίπτωση θα βγείτε, πιστεύω, κερδισμένος.

-Πώς θα γίνει αυτό; Αφού δεν ήταν καλή η είδηση.

-Δεν μπορώ να πω περισσότερα. Σεβαστείτε πως είναι η πρώτη μου μέρα στη δουλειά.

-Πού είναι το χαμένο φύλλο; Πρέπει να το βρω. Να το διαβάσω πριν να είναι αργά.

-Σας είπα, το πέταξα. Συγχωρέστε με τώρα. Πάω να φέρω την παραγγελία σας.

-Κάντε ό,τι θέλετε. Δεν σας έχω ανάγκη. Θα το βρω μόνος μου. Και αλλοίμονό σας αν τα πράγματα δεν είναι έτσι όπως μου τα είπατε.

-Δεν σας είπα τίποτα. Μόνος σας τα φανταστήκατε όλα. Εγώ μια ερώτηση σας έκανα μονάχα.

-Ποια ήταν η ερώτηση; Θυμίστε μου.

-Το σύνθημα. Γνωρίζετε ποιο είναι το σύνθημα;

*

Τρόμος.

Οι δύο δράστες σκότωσαν τον αδερφό του τυράννου
επειδή επανειλημμένα προσπάθησε να σαγηνεύσει
τον νεότερο από αυτούς,

και όταν δεν τα κατάφερε, για να τον εκδικηθεί, τον
εξευτέλισε

δημοσίως, όπως και την αδελφή του.

Το ζεύγος των ερωμένων το έφερε βαρέως και
δολοφόνησε το θύμα στη διάρκεια της
συγκέντρωσης. Δεν είναι τεκμηριωμένο αν υπήρχαν
συνένοχοι ή όχι. Ο έφηβος

-ή πάντως νεαρός-

δράστης εκτελέστηκε επί τόπου, ενώ ο λίγο
μεγαλύτερος σε ηλικία συνεργός του υπέκυψε ή
εκτελέστηκε μετά από βασανιστήρια.

Τα αίτια που όπλισαν τα χέρια των δύο δραστών δεν
αμφισβητούνται

πλέον

από κανέναν και οι περισσότεροι δέχονται ότι αυτά
ήταν η σεξουαλική παρενόχληση του θύματος προς
τον νεαρό δράστη, η ερωτική αντιζηλία που
προκλήθηκε και οι προσβολές που επακολούθησαν.
Πολλοί όμως

, και κυρίως ο ίδιος ο λαός,

έδωσαν εν συνεχεία στην πράξη έντονα πολιτική και διόλου προσωπική χροιά, μεγαλοποιώντας και την αποτελεσματικότητα της ενέργειας του ζευγαριού.

Άλλωστε, δεν αποκλείεται το ερωτικό πάθος και οι προσβολές να γέννησαν

και αντιτυραννικά αισθήματα

στους δύο δράστες, αφού ουσιαστικά αυτοί βίωναν κατάχρηση εξουσίας –αφενός με τη μορφή της σεξουαλικής παρενόχλησης, αφετέρου με την κοινωνική περιθωριοποίηση που επέβαλε στον νεότερο των δραστών το θύμα. Εντούτοις, αυτά τα πολιτικά στοιχεία

–αν πράγματι υπήρξαν–

δεν τεκμηριώνονται τόσο έντονα στις ενέργειές τους ώστε να αιτιολογούν

την ορμή με την οποία λαός και πολιτικοί, ηρωοποίησαν τους δύο ερωμένους μετά την ανατροπή της τυραννίας.

Η ηρωοποίηση αποδίδεται εν μέρει τουλάχιστον στο γεγονός ότι πολλοί πολιτικοί αλλά και ο λαός επεδίωκαν τονίζοντας την πολιτική χροιά στην πράξη των δύο δραστών, να ισχυροποιήσουν τη

δημοκρατία

και να ενώσουν όλους τους πολίτες έναντι του κοινού εχθρού.

Οι δύο δράστες ανήκαν σε μεγάλη ομάδα κατοίκων της πόλης που δεν θεωρούνταν αυτόχθονες και ανήκαν στην ουσία στην τάξη των μεταναστών. Δεν είναι σαφές

σε ποιο βαθμό

αυτό τους μείωνε ως πολίτες και επηρέαζε την συμμετοχή τους στα κοινά, δηλαδή στις πολιτικές διαδικασίες και στις γιορτές της πόλης. Πάντως, σίγουρα δεν ήταν σε ίση μοίρα με τους αυτόχθονες, αν και είχαν έρθει από χρόνια στην πόλη

, όταν τους έδιωξαν από τον τόπο τους.

Η πόλη

τότε

τους έκανε δεκτούς υπό όρους – όρους που δεν είναι άξιοι λόγου τώρα για να αναφερθούν.

Ιδιαίτερως αξιόπιστη πηγή αναφέρει ότι το θύμα είχε κάνει δελεαστικές ερωτικές προτάσεις στον νεαρό δράστη, ο οποίος όμως τις απέρριψε και είπε μάλιστα

τα καθέκαστα

στον συνεργό του. Ο τελευταίος θίχτηκε ως εραστής αλλά και φοβήθηκε την εξουσία του θύματος – μήπως δηλαδή του άρπαζε τον σύντροφό του με τη βία-

οπότε άρχισε να μηχανεύεται κάποια σχέδια, που να είναι στις δυνατότητές του, ώστε να μπορέσει να καταλύσει την τυραννία.

Στο μεταξύ, το θύμα έκανε και άλλη προσπάθεια να σαγηνεύσει τον νεαρό δράστη και αυτός τον απέκρουσε

για δεύτερη φορά.

Τότε το θύμα θύμωσε και αποφάσισε να τον εκδικηθεί, χωρίς όμως να χρησιμοποιήσει βία.

Συγκεκριμένα,

κάλεσε την αδελφή του δράστη

να συμμετάσχει στη συγκέντρωση και όταν εκείνη ανταποκρίθηκε, την πλησίασε

(ο ίδιος ή εκπρόσωπός του)

και δημοσίως

την έδωσε κακήν κακώς, φωνάζοντας ότι ήταν ανάξια για μια τέτοια τιμή. Δεν είναι βέβαιο τι εννοούσε όταν την αποκάλεσε ανάξια, αλλά κατά τους περισσότερους αναλυτές, επειδή στη συγκέντρωση μετείχαν μόνον παρθένα κορίτσια, η φράση υποδήλωνε ότι

εκείνη δεν ήταν.

Πάντως η προσβολή

, όποιο νόημα κι αν είχε,

ήταν βαριά και έπαιξε φαίνεται τον καταλυτικό ρόλο. Το ζευγάρι εξοργισμένο αποφάσισε να σκοτώσει τον τύραννο. Ωστόσο, δεν θέλησαν να συνωμοτήσουν με πολλούς, ακριβώς για να μη διαρρεύσει το σχέδιό τους. Πόνταραν εξάλλου και στη δυσαρέσκεια

μερίδας του λαού

και πίστευαν ότι αν επιτίθεντο στην οικογένεια του τυράννου μέσα στην κοσμοσυρροή με πολλούς πολίτες

ενόπλους,

θα ξεσηκώνονταν αμέσως και άλλοι που θα ήθελαν την ελευθερία τους. Επέλεξαν να τον δολοφονήσουν τη συγκεκριμένη ημέρα, επειδή μόνον τότε μπορούσαν οι πολίτες να κυκλοφορούν στον δρόμο ένοπλοι

χωρίς να επισύρουν υποψίες.

Όταν όμως πήγαν να φέρουν το σχέδιό τους

εις πέρας,

είδαν έναν συνωμότη στον οποίο είχαν εκμυστηρευτεί την πρόθεσή τους και ο οποίος ήταν ταυτόχρονα και φίλος του θύματος, να του μιλά στο αυτί.

Πίστεψαν ότι μαρτυρούσε το σχέδιό τους και ότι αν δεν κινούνταν αστραπιαία θα συλλαμβάνονταν και

θα τους εκτελούσαν προτού καν σκοτώσουν εκείνον για τον οποίο τα έκαναν όλα αυτά. Οπότε έκαναν βεβιασμένες κινήσεις και σκότωσαν το θύμα με οργή μεγάλη, ο μιν νεαρός δράστης για την τρομερή προσβολή που του έκανε, ο δε εραστής του από ερωτική

αντιζηλία.

Σύμφωνα με άλλη

εκδοχή,

οι δύο ερωμένοι είχαν αποφασίσει να σκοτώσουν πρώτα τον ίδιο τον τύραννο, αλλά όταν είδαν έναν συνωμότη να του μιλά ιδιαιτέρως, φοβήθηκαν ότι η σωματοφυλακή του είχε ήδη ενημερωθεί και ότι δεν είχαν ελπίδες να προλάβουν να τον σκοτώσουν. Από φόβο λοιπόν απομακρύνθηκαν τρέχοντας και αποφάσισαν να σκοτώσουν τον αδερφό του, τον οποίον και βρήκαν λίγο πιο πέρα

αφύλακτο.

Όμως έδρασαν σπασμωδικά και μεμονωμένα, χωρίς να περιμένουν τους συνενόχους τους και έτσι τίναξαν

στον αέρα

το σχέδιό τους.

Η σωματοφυλακή του θύματος σκότωσε επί τόπου τον νεαρό δράστη. Ο συνεργός του, αν και μέσα στην κοσμοσυρροή διέφυγε για λίγο, συνελήφθη πολύ γρήγορα.

Στη συνέχεια, βασανίστηκε τρομερά και αποκάλυψε πολλά ονόματα

συνωμοτών οι οποίοι ήταν μάλιστα και φίλοι του τυράννου. Φυσικά δεν μπορούμε να είμαστε βέβαιοι κατά πόσον ο δράστης έδινε τα πραγματικά ονόματα των συνεργατών του.

Αναφέρεται ότι μπορεί όσα κατέδιδε να ευσταθούσαν, αλλά ενδέχεται και να κατονόμαζε σκόπιμα

φίλους του τυράννου που ήταν στην πραγματικότητα αμέτοχοι, επιδιώκοντας να εκτελεστούν και έτσι να αποδυναμωθεί αλλά και να απομονωθεί ακόμα περισσότερο. Ο τύραννος όντως τότε εκτέλεσε πολλούς από εκείνους που κατονόμασε ο δολοφόνος του αδερφού του.

Όταν ο μεγαλύτερος σε ηλικία δράστης δεν άντεχε πια

άλλα βασανιστήρια και επεδίωκε να τον εκτελέσουν, ζήτησε να δει τον τύραννο για να του κάνει κάποιες σοβαρές αποκαλύψεις. Του είπε ότι θα του έδινε κι άλλα ονόματα και πρότεινε το χέρι του για να

σφραγίσουν με χειραψία τη συμφωνία. Αμέσως
μετά τον μέμφθηκε κοροϊδευτικά

ότι έδωσε το χέρι του

στον φονιά του αδελφού του και τότε ο τύραννος
τον σκότωσε.

Σύμφωνα με άλλη εκδοχή, ο τύραννος έγινε

έξαλλος

και τον σκότωσε όταν αυτός του είπε ότι όσα του
είχε αποκαλύψει για την υποτιθέμενη συμμετοχή
φίλων του στη συνωμοσία ήταν ψέματα και ότι είχε
καταφέρει έτσι να τον κάνει να εκτελέσει όλους τους
φίλους του. Όμως αυτή η εκδοχή

δεν φαίνεται

ρεαλιστική.

Ανάμεσα στους συλληφθέντες αναφέρεται και μία
πόρνη,

την οποία ο αδερφός του θύματος συνέλαβε και
βασάνισε προσωπικά. Παρά τα βασανιστήρια,
εκείνη, είτε επειδή δεν γνώριζε τίποτε είτε επειδή
ήταν αποφασισμένη να προστατέψει τους φίλους
της, δεν μίλησε. Σύμφωνα μάλιστα με μαρτυρίες,
δάγκωσε ή έκοψε μόνη της

την γλώσσα της,

ακριβώς για να μη μιλήσει. Η πόλη, προς τιμήν της,
μετά την πτώση της τυραννίας, έστησε

στο σημείο του εγκλήματος

έναν χάλκινο λέοντα χωρίς γλώσσα.

Την παραμονή του θανάτου του, λέγεται πως το
θύμα είχε δει

στον ύπνο του

να στέκεται από πάνω του ένας πολύ ψηλός άνδρας
και να λέει την εξής αινιγματική φράση: Να αντέξεις
αυτό που δεν αντέχει

ούτε η καρδιά ενός λιονταριού,

γιατί κανείς στη γη δεν μπορεί να αδικήσει
ανθρώπους χωρίς να το πληρώσει. Συζήτησε το
όνειρο με έναν ονειροκρίτη, αλλά μετά αποφάσισε
να το εξετάσει κάποια άλλη καταλληλότερη στιγμή
και έφυγε βιαστικά για την

συγκέντρωση.

Θα βρέξει.

*

-Τι είναι αυτό;
-Ο καφές του φίλου σας. Τον παρήγγειλε όσα εσείς λείπατε.
-Α, ναι; Και πού είναι τώρα ο φίλος μου, αλήθεια;
-Αυτό δεν το γνωρίζω.
-Καλά. Δεν πειράζει. Πείτε μου κάτι που γνωρίζετε.
-Τι κάτι; Οτιδήποτε;
-Ναι. Ό,τι θέλετε. Ό,τι σας έρθει. Φτάνει να το γνωρίζετε καλά.
-Μπορώ να κάτσω;
-Φυσικά. Παρακαλώ.
-Είστε πολύ ευγενικός. Έτσι ήσασταν πάντα ή αλλάξατε τώρα που έχετε πεθάνει;
-Ποιος σας το είπε αυτό;
-Άκουσα που το συζητούσαν προηγουμένως οι άλλοι, οι συνάδελφοι.
-Α, μάλιστα. Βλέπω κυκλοφορούν τα νέα.
-Σας κάνει εντύπωση; Μήπως είναι μυστικό;
-Πολύ μυστικό, ναι. Τόσο που μέχρι πριν από λίγο ούτε εγώ δεν το γνώριζα.
-Εντάξει, αν σας παρηγορεί αυτό, ούτε εγώ γνωρίζω ακόμα αν είμαι ζωντανός. Θέλω να πω, ναι, νομίζω πως μάλλον είμαι. Αλλά από την άλλη, δεν ξέρω, πώς θα μπορούσα από μόνος μου, και μάλιστα χωρίς να έχω τα κατάλληλα στοιχεία και αποδείξεις, να προσδώσω ο ίδιος στον ίδιο μου τον εαυτό μια τέτοια ιδιότητα. Για να μην μιλήσω για τις υποχρεώσεις που κάτι τέτοιο συνεπάγεται.

-Κάντε μου μια χάρη. Αφήστε τα όλα αυτά και πείτε μου κάτι που πραγματικά να το γνωρίζετε.

-Πάνω σε ποιο θέμα; Θέλετε να γίνετε λιγάκι πιο συγκεκριμένος;

-Όχι ιδιαίτερα. Εσείς;

-Ούτε και εγώ, αλλά εντάξει μπορώ κάπως να προσπαθήσω.

-Σας ακούω.

-Αλήθεια; Με ακούτε;

-Ναι, ναι. Πολύ καλά.

-Δηλαδή, ακούτε τη φωνή μου;

-Ναι, σας λέω. Συνεχίστε. Πείτε μου.

-Ε, λοιπόν, αυτή είναι η φωνή μου. Η δικιά μου η φωνή. Να κάτι που αλήθεια το γνωρίζω.

-Απίστευτο.

-Σας καταλαβαίνω. Κι εγώ ακόμα δυσκολεύομαι να πιστέψω πως ήταν τόσο εύκολο. Πριν με ρωτήσετε, πριν κάτσω στο τραπέζι σας, θα έπαιρνα όρκο πως δεν υπάρχει τίποτα σε ολόκληρο τον κόσμο που να το γνωρίζω. Που να το γνωρίζω πραγματικά, εννοώ. Γιατί, ξέρετε, είναι και ένα σωρό άλλα πράγματα, διάφορα, που λέω πως τα ξέρω, αλλά μόλις βρω τις λέξεις που αντιστοιχούν σε αυτά, μόλις τα ταιριάξω με τις λέξεις που υποτίθεται πως πρέπει να τα περιγράφουν, αμέσως νιώθω σαν να χάνεται το νόημα. Και δεν εννοώ το νόημα των λέξεων ή και των πραγμάτων ακόμα. Αυτό, ακόμα και αν γνώριζα τα πάντα, ακόμα και αν ήξερα απέξω όλες τις αντιστοιχίσεις και όλα τα ταιριάσματα ανάμεσα στις

λέξεις και τα πράγματα, δεν αποκλείεται και πάλι με κάποιον τρόπο, κάπως, να μου διέφευγε. Εγώ στο άλλο νόημα είναι που αναφέρομαι. Ξέρετε, αυτό που μας κάνει τώρα, εδώ, εμάς τους δύο, ας πούμε, να διαφέρουμε και να είμαι εγώ αυτός που σας μιλώ και εσείς αυτός που με ακούτε. Που ακούτε τη φωνή μου, δηλαδή. Που ακούτε αυτό που ξέρω, που πραγματικά γνωρίζω πως είναι η φωνή μου. Και που η φωνή αυτή, ενώ μιλώ, φτιάχνει λέξεις και πράγματα ταυτόχρονα. Φτιάχνει τις λέξεις τραπέζι και καφές και μαζί τους φτιάχνει και το τραπέζι σας και τον καφέ του φίλου σας και ολόκληρο τον κόσμο. Αλήθεια, πιστέψτε με, αν δεν δούλευα τώρα θα μπορούσα να βάλω τα γέλια ή τα κλάματα, ενδεχομένως και να αυτοκτονήσω ακόμα, κάτω από το βάρος αυτής της γνώσης. Κάτω από το μέγεθος αυτής της βεβαιότητας.

-Μάλιστα.

-Ελπίζω ειλικρινά να μην σας κούρασα, αλλά ξέρετε, και εγώ, όλα αυτά, τώρα που σας τα λέω, είναι που τα καταλαβαίνω, που τα συνειδητοποιώ. Ίσως να φταίει που δεν μου έχει ξανατύχει να κουβεντιάσω με κάποιον πεθαμένο.

-Καλώς. Μπορείτε τώρα να πηγαίνετε.

-Τι; Αλήθεια; Αυτό ήταν όλο;

-Ναι. Τι άλλο θέλετε; Σας ρώτησα κάτι. Μου απαντήσατε. Όλα καλά. Μπορείτε να επιστρέψετε στη δουλειά σας.

-Ό,τι θέλω θα κάνω. Εσείς να επιστρέψετε στον τάφο σας.

-Γιατί θυμώνετε;

-Γιατί είστε μαλάκας.

-Α, δεν μπορείτε να το λέτε αυτό.

-Γιατί;

-Γιατί είναι παράνομο.

-Ποιο πράγμα;

-Έχετε ακούσει τον όρο περιύβριση νεκρού;

-Κάντε μου μήνυση.

-Μα τι έχετε πάθει; Δεν σας καταλαβαίνω.

-Είναι δυνατόν να σας τα εξομολογούμαι όλα αυτά, να σας εμπιστεύομαι πράγματα, για τα οποία ούτε στον εαυτό μου δεν είχα μέχρι σήμερα μιλήσει, και εσείς να παραμένετε τόσο απαθής; Ο φίλος σας τουλάχιστον, ναι, μπορεί να είναι περίεργος, και εμμονικός, δεν ξέρω, και λίγο βλαμμένος ίσως, αλλά σέβεται τον συνομιλητή του, δεν τον μειώνει, δεν τον προσπερνά, δεν προσποιείται ότι ενδιαφέρεται να τον ακούσει και ύστερα αδιαφορεί για όσα έχει να του πει.

-Πότε προσποιήθηκα ακριβώς;

-Όταν μου ζητήσατε να σας πω κάτι που γνωρίζω.

-Δεν προσποιήθηκα. Ήθελα αλήθεια να μου πείτε.

-Και ύστερα; Τι πάθατε; Δεν σας ικανοποίησε η απάντησή μου;

-Πώς; Με ικανοποίησε. Και με το παραπάνω. Συγγνώμη, τι άλλο περιμένατε δηλαδή να κάνω; Να σηκωθώ και να αρχίσω να χοροπηδώ

πανηγυρίζοντας για τη γνώση που έχετε καταφέρει να αποκτήσετε; Ή μήπως καλύτερα να γονατίσω και να υποκλιθώ στο μεγαλείο της σοφίας σας και να εισηγηθώ να σας διορίσουν πρόεδρο της ακαδημίας και να τελειώσει έτσι, άδοξα, η καριέρα σας ως σερβιτόρου, που μόλις σήμερα ξεκίνησε.

-Τι είπατε;

-Τι είπα;

-Επαναλάβετε, παρακαλώ, αυτό που μόλις είπατε.

-Ποιο από όλα; Είπα πολλά.

-Αυτό για την καριέρα.

-Ελάτε τώρα. Μην μου πείτε ότι παρεξηγηθήκατε. Εντάξει, το ξέρω ότι αναγκαστήκατε να κάνετε αυτή τη δουλειά για λόγους καθαρά βιοποριστικούς. Σίγουρα αξίζετε κάτι πολύ καλύτερο.

-Πώς ξέρετε ότι αυτή είναι η πρώτη μου μέρα στη δουλειά;

-Μα εσείς το είπατε προηγουμένως. Το ξεχάσατε;

-Όχι. Το θυμάμαι. Και μάλιστα πολύ καλά. Το είπα. Αλλά όχι σε εσάς. Το είπα στον φίλο σας, όταν ήρθα για να πάρω την παραγγελία του.

-Ε, καλά. Το ίδιο είναι.

-Και επίσης θυμάμαι ότι εσείς τότε δεν ήσασταν εδώ. Και όταν γυρίσατε πίσω στο τραπέζι σας ο φίλος είχε φύγει. Αρά ούτε από εκείνον μπορεί να το πληροφορηθήκατε.

-Εντάξει, εντάξει. Μπορεί και να έκανα λάθος. Μπορεί και να το έμαθα από κάπου αλλού. Τι σημασία έχει;

-Από πού αλλού; Μήπως σας το είπε κάποιος από τους άλλους, από τους παλιότερους;

-Γιατί να μου πουν οι συνάδελφοί σας κάτι τέτοιο; Πιστεύετε πως σας ζηλεύουνε;

-Μην προσπαθείτε να αλλάξετε κουβέντα. Απαντήστε μου.

-Εντάξει.

-Τι εντάξει;

-Ορίστε.

-Τι είναι αυτό;

-Μια εφημερίδα.

-Α, μην αρχίζετε πάλι.

-Πάλι;

-Συγγνώμη, συνεχίστε. Πείτε μου.

-Εδώ το διάβασα. Το γράφει η εφημερίδα. Σελίδα έξι. Ορίστε. Βλέπετε;

-Όχι, δεν βλέπω. Θέλω να μου πείτε εσείς.

-Δεν ξέρετε να διαβάζετε; Κοιτάξτε έστω τη φωτογραφία.

-Δεν θέλω να κοιτάξω τίποτα.

-Γιατί; Πιστεύετε μήπως ότι σας αδικεί; Το αντίθετο, θα έλεγα. Μπορώ μάλιστα να πω ότι σας κολακεύει.

-Πρέπει να επιστρέψω στη δουλειά.

-Καθίστε κάτω. Η δουλειά μπορεί να περιμένει. Άλλωστε, από ότι έχω καταλάβει, εσείς μόνο το τραπέζι αυτό σερβίρετε. Έτσι δεν είναι; Και έτσι έχετε όλον τον χρόνο για να αφοσιωθείτε στην αποστολή που έχετε αναλάβει.

-Αποστολή;

-Πρόστυχη λέξη, ε; Συμφωνώ. Στη θέση σας θα έκανα μήνυση στην εφημερίδα που σας έχει ταυτίσει με τέτοια χυδαιότητα.

-Πρέπει να φύγω.

-Μα καθίστε. Έτσι κι αλλιώς, είναι νωρίς. Αυτό που σχεδιάζετε να κάνετε, αυτό για το οποίο σας έχει αφιερώσει μια ολόκληρη η σελίδα η εφημερίδα σήμερα, ακόμα δεν μπορεί να πραγματοποιηθεί. Σας λείπει κάτι ακόμα.

-Τίποτα δεν μου λείπει.

-Και αυτό το κάτι περιμένετε πως θα βρείτε εδώ, σε αυτό το τραπέζι. Δεν ξέρω τι ακριβώς είπατε με τον φίλο μου νωρίτερα, αλλά επιτρέψτε μου να μαντέψω πως μάλλον σας απογοήτευσε. Έτσι είπατε να δοκιμάσετε ξανά. Αυτή τη φορά με εμένα. Λυπάμαι αλλά πολύ φοβάμαι πως θα σας απογοητεύσω και εγώ. Γνωρίζω όσα ακριβώς γνωρίζετε και εσείς. Γνωρίζω το μέρος. Για αυτό και φρόντισα να βρίσκομαι εδώ από νωρίς, όπως διαπιστώσατε. Γνωρίζω την ώρα. Για αυτό κάθομαι και υπομένω αδιαμαρτύρητα όλα όσα συμβαίνουνε τριγύρω μου. Γνωρίζω τις συνέπειες του γεγονότος. Ο θάνατός μου, αν κατάλαβα καλά, περιλαμβάνετε σε αυτές, πράγμα που τώρα που το ξανασκέφτομαι σχεδόν, μπορώ να πω, πως με τιμάει. Ναι, γνωρίζω φυσικά και τις αιτίες, αυτό που λένε το πώς φτάσαμε ως εδώ, αλλά εντάξει, αυτό μάλλον το ξέρει όλος ο κόσμος. Και γνωρίζω και το γεγονός το ίδιο, με όλες τους τις λεπτομέρειες, γιατί, ξέρετε,

έχω την κακή συνήθεια όταν μου αφήνουν μια εφημερίδα πάνω στο τραπέζι μου να τη διαβάζω, να τη μελετώ ενδελεχώς, σχεδόν να την αποστηθίζω.

-Αλλά δεν γνωρίζετε το σύνθημα.

-Όχι, δυστυχώς.

-Μου λέτε αλήθεια;

-Ειλικρινά, λυπάμαι.

-Ούτε ο φίλος σας;

-Πολύ αμφιβάλλω, αλλά, δεν ξέρω, δεν χάνετε κάτι αν τον ρωτήσετε. Αν και νομίζω ότι αυτό το έχετε ήδη κάνει.

-Ούτε η εφημερίδα αναφέρει κάτι για αυτό;

-Αυτά τα πράγματα δεν γράφονται στις εφημερίδες.

-Πρέπει να επιστρέψω στη δουλειά μου.

-Να επιστρέψετε. Λείπετε ώρα και ποιος ξέρει τι θα έχουνε σκεφτεί για αυτό οι συνάδελφοί σας.

-Έχετε δίκιο.

-Μόνο δίκιο έχω τώρα πια, αφού έχω πεθάνει.

-Όχι, έχετε και ακόμα κάτι τώρα.

-Μα τι κάνεις; Τι είναι αυτό;

-Σε παρακαλώ. Κρύψε το. Χωρίς το σύνθημα δεν έχει νόημα να το χρησιμοποιήσω. Και δεν μπορώ να το κουβαλάω άλλο πάνω μου.

-Και πιστεύεις ότι μπορώ εγώ. Θέλεις μήπως να με ενοχοποιήσεις;

-Όχι. Εσύ, άλλωστε, είσαι υπεράνω υποψίας.

-Ένα πιστόλι, το ξέρεις, είναι αρκετό για να στρέψει πάνω μου τις υποψίες ολόκληρου του κόσμου.

- Διάλεξε τότε. Τι προτιμάς; Τι θέλεις να δεις να στρέφεται επάνω σου; Το όπλο ή οι υποψίες;
- Με απειλείς;
- Δεν μου έχεις αφήσει άλλη επιλογή.
- Εγώ; Μα εγώ ό,τι ήταν να κάνω το έκανα. Συμμορφώθηκα. Υπάκουσα. Ακολούθησα το σχέδιο και ακόμα και τον θάνατο μου αποδέχτηκα. Τι άλλο θες να κάνω;
- Να φτάσεις ως το τέλος.
- Εδώ είναι το τέλος. Έφτασα.
- Αυτό είναι το τέλος το δικό σου. Δεν αρκεί.
- Καλώς. Εντάξει. Δέχομαι. Αλλά με έναν όρο.
- Σε ακούω.
- Φέρε μου έναν καφέ ακόμα, σε παρακαλώ.
- Πες τον καφέ του φίλου σου. Ξέρει. Θα καταλάβει.

*

-Α, εδώ είστε ακόμα; Δεν θα πιστέψετε τι βρήκα στα σκουπίδια. Λοιπόν, ποτέ μου δεν μπόρεσα να καταλάβω πώς καταλήγουν να θεωρούν κάτι άχρηστο οι άνθρωποι. Να, κοιτάξτε εδώ. Πείτε μου. Πώς είναι δυνατόν να θέλεις να ξεφορτωθείς ένα τέτοιο κειμήλιο; Φαντάζεστε να ψάχνατε εσείς μες στα σκουπίδια μου και να βρίσκατε το ασημένιο μου μετάλλιο. Εντάξει, το ξέρω, ατυχές παράδειγμα. Εσείς έχετε το δικό σας, το χρυσό. Μάλλον, δεν θα σας συγκινούσε. Αλλά και πάλι. Πείτε μου, εσείς θα μπορούσατε ποτέ να πετάξετε το μετάλλιό σας; Θέλω να πω, ακόμα και αν το ξεφορτωνόσασταν, σίγουρα δεν θα παύατε να έχετε υπάρξει νικητής, πρωταθλητής, όσο τουλάχιστον θα συγκρατούσατε ακέραιο το παρελθόν μέσα στη μνήμη σας. Αλλά και αυτή η μνήμη, τι νομίζετε, χρειάζεται διαρκώς προπόνηση, εκγύμναση. Για αυτό και υπάρχουν τα αντικείμενα. Για αυτό τα χρειαζόμαστε. Για αυτό κάποια από αυτά τα ονομάζουμε ενθύμια. Και ξέρετε, στις μέρες μας τίποτα πιο πολύτιμο στον κόσμο δεν υπάρχει από τα ενθύμια. Στις μέρες μας. Προσέξατε τι είπα; Είπα ξανά στις μέρες μας. Γνωρίζετε, αλήθεια, πόσο κρατάει στις μέρες μας μια μέρα;

-Μια μέρα;

-Ναι, για παράδειγμα η σημερινή. Το ξέρω, έχετε πολλά στο νου σας αυτή τη στιγμή, αλλά μήπως θα μπορούσατε, αλήθεια, να την υπολογίσετε;

-Σας ήπια τον καφέ σας.

-Τι;

-Τον καφέ σας. Όσο λείπατε, έφερε ο σερβιτόρος τον καφέ σας και εγώ τον ήπια. Συγχωρέστε με, νόμισα ότι δεν θα γυρίσετε ξανά.

-Εντάξει. Δεν πειράζει.

-Όχι. Περιμένετε. Θα τον φωνάξω ξανά να παραγγείλετε.

-Δεν πειράζει, σας λέω. Καλύτερα έτσι. Άλλωστε, έχω ήδη πιει από το πρωί ένα σωρό καφέδες. Μεγάλη μέρα η σημερινή. Ατέλειωτη. Πιστέψτε με, έχω πιει ήδη τόσους πολλούς που έναν ακόμα να έπινα, σίγουρα δεν θα μπορούσα με τίποτα να κοιμηθώ τη νύχτα. Αν έρθει, δηλαδή, αυτή η νύχτα κάποτε.

-Γιατί να μην έρθει;

-Δεν ξέρω. Σας είπα, είναι τόσο μεγάλη σήμερα η μέρα που ειλικρινά αμφιβάλλω, αν θα προλάβουμε, όσοι δεν είμαστε πια και τόσο νέοι, να τη δούμε κάποια στιγμή να φεύγει. Μου φαίνεται πιο πιθανό να φύγουμε πρώτοι εμείς.

-Ίσως έχετε δίκιο.

-Όχι, γαμώτο. Με συγχωρείτε. Μα πώς είναι δυνατόν; Πάλι ξεχάστηκα. Πού έχω το μυαλό μου;

-Δεν φταίτε εσείς.

-Όχι, εγώ φταίω. Ειλικρινά, για τελευταία φορά, σας ζητώ συγγνώμη. Δεν ξέρω τι έχω πάθει και σας το θυμίζω διαρκώς.

-Δεν χρειάζεται να απολογείστε.

-Ξέρετε, είναι που δεν μου έχει τύχει να μιλήσω ξανά με έναν νεκρό. Έτσι νομίζω, δηλαδή. Εκτός αν έγινε χωρίς να το γνωρίζω.

-Σας καταλαβαίνω.

-Εγώ ξέρετε τι δεν καταλαβαίνω;

-Πείτε μου.

-Πώς γίνεται να έχετε πεθάνει, κι όμως ακόμα να είστε εδώ; Η παρέα σας, το ομολογώ, μου είναι ιδιαίτερα ευχάριστη, και ας έχουμε τις διαφωνίες μας. Όμως, δεν ξέρω, νομίζω ότι οφείλετε και εσείς να το παραδεχτείτε, αν είχατε ήδη φύγει, όπως ίσως θα έπρεπε, όπως θα υπαγόρευε η λογική και η φυσική τάξη των πραγμάτων, τότε θα αποφεύγαμε όλες αυτές τις ανούσιες παρεξηγήσεις.

-Θα φύγω. Σας το υπόσχομαι.

-Α, μα δεν θέλω να νομίζετε ότι σας διώχνω. Σας είπα, η παρέα σας με ευχαριστεί. Ξέρετε, τριάντα χρόνια που έρχομαι καθημερινώς εδώ για να πιω τον καφέ μου, δεν μου έτυχε ξανά να μιλήσω με άλλον άνθρωπο. Εκτός των σερβιτόρων, φυσικά. Και με αυτούς μονάχα για τα τυπικά. Άλλωστε, τι περισσότερο μπορεί να πει κανείς μαζί τους. Όλοι τους είναι πάντα τόσο αδιάφοροι, τόσο απόμακροι, τόσο συνωμοτικοί.

-Συνωμοτικοί;

-Ναι, έχω μια θεωρία, ξέρετε. Αλλά ήδη σας έχω κουράσει αρκετά. Δεν θέλω να φύγετε με την εντύπωση πως είμαι τόσο φλύαρος.

-Θέλω να ακούσω. Πείτε μου.

-Αλήθεια; Είστε σίγουρος;
-Ναι. Θα ακούσω τη θεωρία σας και ύστερα θα φύγω.
-Σας ευχαριστώ. Αν ήξερα πως είστε τόσο καλός και ευγενικός, θα πανηγύριζα τότε, ειλικρινά, εγώ ο ίδιος ο αντίπαλός σας, τη νίκη σας στα 100 μέτρα του παγκόσμιου πρωταθλήματος.
-Πείτε μου, σας παρακαλώ τη θεωρία σας.
-Θεωρώ ότι κάτι σχεδιάζουν οι άνθρωποι αυτοί.
-Κάτι; Τι κάτι;
-Κάτι σχετικό με αυτό που διαβάσαμε και οι δυο νωρίτερα στο πρωτοσέλιδο της εφημερίδας.
-Μάλιστα.
-Δεν με πιστεύετε, ε;
-Θέλετε να σας πω ειλικρινά;
-Θέλω, ναι.
-Σας έχω βαρεθεί.
-Δεν σας αδικώ. Κι εγώ.
-Τότε, γιατί το συνεχίζετε;
-Δεν ξέρω. Ίσως από συνήθεια. Μάλλον δεν έχω κάτι καλύτερο να κάνω.
-Κάτι καλύτερο από τι;
-Από το να ελπίζω.
-Είστε αξιοθρήνητος.
-Δεν θέλετε να ακούσετε ολόκληρη τη θεωρία μου;
-Την άκουσα ήδη.
-Μα δεν σας είπα ακόμα τίποτα για το σχέδιο, για αυτό που ετοιμάζουνε. Δεν θέλετε να είστε προετοιμασμένος; Ξέρετε παίζετε και εσείς σε αυτό.

Και μάλιστα έχετε έναν ρόλο βασικό. Μπορεί και ολόκληρο το σχέδιο να είναι βασισμένο πάνω σας. Ελάτε τώρα, σίγουρα κάτι θα έχετε καταλάβει.

-Φτάνει. Αρκετά.

-Μα δεν σας είπα το καλύτερο.

-Κάντε μου μία χάρη, σας παρακαλώ. Πάψτε για λίγη ώρα.

-Α, όχι. Αυτό δεν γίνεται.

-Ε τότε, σηκωθείτε και φύγετε από το τραπέζι μου.

-Και πού να πάω; Δεν βλέπετε; Είναι όλα γεμάτα.

-Δεν με ενδιαφέρει.

-Συγγνώμη. Μήπως περιμένετε παρέα; Δεν σας ρώτησα.

-Με ρωτήσατε, τουλάχιστον τέσσερις φορές.

-Και εσείς τι μου απαντήσατε;

-Ναι. Περιμένω. Για αυτό φύγετε, σας παρακαλώ.

-Εντάξει. Νομίζω ότι μπορώ να κάτσω λίγο ακόμα. Ποιος ξέρει; Μπορεί μέχρι να έρθει η παρέα σας να έχει αδειάσει κάτι.

-Να περιμένετε να αδειάσει κάτι όρθιος. Σας είπα, θέλω να μείνω μόνος.

-Ναι, αλλά δεν θέλω να μείνω μόνος μου εγώ. Όχι τώρα, τουλάχιστον. Όχι, μια τέτοια μέρα.

-Εντάξει. Λυπάμαι, αλλά δεν μου αφήνετε άλλο περιθώριο.

-Τι είναι αυτό; Τι κάνετε;

-Σηκωθείτε τώρα αμέσως από το τραπέζι μου.

-Είναι αληθινό αυτό; Είναι δικό σας; Πού το βρήκατε;

-Αν δεν φύγετε, θα σας πυροβολήσω.

-Πρώτη φορά με απειλούν με όπλο. Ένα σωρό πράγματα μου συμβαίνουν για πρώτη φορά σήμερα. Σπουδαία μέρα, αλήθεια.

-Θα σας πυροβολήσω. Θα σας σκοτώσω. Το καταλαβαίνετε.

-Α, ωραία. Έτσι θα είμαστε και οι δυο νεκροί. Ίσως τότε να μπορέσουμε κάπως να συνεννοηθούμε.

-Είστε ανυπόφορος, πραγματικά. Απορώ πως αντέχετε τον ίδιο τον εαυτό σας.

-Κι εγώ απορώ καμιά φορά. Μα κρύψτε αυτό το πράγμα, επιτέλους. Μας κοιτάει όλος ο κόσμος. Ποιος ξέρει τι θα σκέφτονται.

-Εντάξει, παραδίνομαι. Πείτε ό,τι θέλετε. Δεν με νοιάζει. Αλλά μην περιμένετε να συμμετέχω κιόλας στην κουβέντα σας.

-Ε, τι σόι κουβέντα θα είναι αυτή; Μόνος μου θα μιλάω;

-Τις άλλες μέρες που ερχόσασταν εδώ, τριάντα χρόνια τώρα, μόνος σας δεν μου είπατε πως ήσασταν; Δεν μου είπατε πως προτιμάτε αυτό το μέρος γιατί έχει ησυχία. Τι έχετε πάθει σήμερα; Τι άλλαξε;

-Ακόμα τίποτα. Σε λίγο, όμως, είμαι σίγουρος ότι θα αλλάξουν όλα.

-Γιατί; Τι πρόκειται να γίνει σε λίγο, δηλαδή;

-Θα ακουστεί το σύνθημα.

-Ωραία. Εντάξει. Θα ακουστεί. Και ύστερα τι θα γίνει;

-Μα, θα αλλάξουν όλα.

-Και πώς θα γίνουν, όταν θα αλλάξουν; Πείτε μου.

-Τι πώς θα γίνουν; Θα είναι διαφορετικά. Όχι όπως είναι τώρα.

-Πώς, δηλαδή; Εξηγήστε μου. Θα είναι πιο σωστά; Πιο όμορφα; Πιο δίκαια;

-Τι σημασία έχει; Δεν φτάνει που θα αλλάξουν;

-Και αν είναι μετά χειρότερα;

-Όχι, αυτό δεν γίνεται.

-Γιατί;

-Δεν ξέρω. Αλλά δεν μπορώ να φανταστώ κάτι χειρότερο από αυτό που ήδη μας συμβαίνει.

-Έκανα λάθος, το ομολογώ. Μέχρι τώρα πίστευα ότι η λογική είναι το πρόβλημά σας. Και όμως, να που τελικά φταίει η φαντασία σας.

-Να σας ρωτήσω κάτι άσχετο;

-Παρακαλώ. Και ότι θα σας το ζητούσα.

-Όταν κερδίσατε, τότε, την πρώτη θέση στο παγκόσμιο πρωτάθλημα, χαρήκατε αλήθεια;

-Εσείς τι λέτε; Εσείς μετά από τόσο αγώνα, τόση προσπάθεια, τόση προετοιμασία, δεν θα χαιρόσασταν;

-Εννοείται πως ναι. Αλλά τώρα μιλάμε για εσάς. Εσείς τότε χαρήκατε;

-Χάρηκα, ναι.

-Και όμως. Όσο κι αν προσπαθώ, δυσκολεύομαι να θυμηθώ να το πανηγυρίζετε.

-Ίσως επειδή έχετε συγκρατήσει τη δική σας στεναχώρια.

-Και ποιος σας είπε ότι στεναχωρήθηκα; Δεύτερος βγήκα. Παραλίγο πρώτος. Μα ακόμα και στις

φωτογραφίες της εφημερίδας εγώ είμαι αυτός που πανηγυρίζω και όχι εσείς. Ακόμα και τη στιγμή της απονομής των μεταλλίων, εγώ είμαι αυτός που χαμογελάω. Εσείς μοιάζετε να είστε σκυθρωπός, ίσως και κάπως προβληματισμένος. Αλήθεια, τι σας προβληματίζει;

-Δεν ξέρω. Δεν θυμάμαι.

-Καλώς. Δεν επιμένω. Μα αν δεν σας πειράζει, έχω ακόμα μια ερώτηση.

-Άσχετη και αυτή;

-Εντελώς.

-Σας ακούω.

-Γιατί δεν ξανατρέξατε;

-Τι πράγμα;

-Λέω, γιατί δεν κατεβήκατε ξανά την επόμενη χρονιά να υπερασπιστείτε τον τίτλο σας; Γιατί αποσυρθήκατε και τόσο νέος μάλιστα;

-Δεν αποσύρθηκα. Απλώς δεν είχα να κερδίσω κάτι περισσότερο.

-Για αυτό είστε στις φωτογραφίες τόσο σκυθρωπός και προβληματισμένος;

-Όχι. Δεν είναι αυτό. Εκείνη τη στιγμή ούτε που το σκεφτόμουν.

-Ε, τι ήταν τότε; Πείτε μου.

-Νόμιζα ότι αυτήν την απορία σας την είχαμε αφήσει πίσω.

-Έχετε δίκιο. Μάλλον έγινα πάλι αδιάκριτος.

-Μάλλον.

-Σας ζητώ συγγνώμη.

-Όχι, εντάξει. Θα σας πω.
-Μα όχι. Δεν είναι απαραίτητο.
-Είστε σίγουρος; Δεν θέλετε να μάθετε;
-Όχι, όχι. Ό,τι ήταν να μάθω ήδη, να είστε σίγουρος, το έμαθα.
-Τι μάθατε, δηλαδή;
-Τίποτα. Ας αλλάξουμε θέμα.
-Τι μάθατε;
-Λέτε να βρέξει, αλήθεια;
-Πείτε μου τώρα τι είναι αυτό που μάθατε.
-Αν βρέξει, πάντως, θα πάνε χαμένα όλα τα σχέδιά μας.
-Αν δεν μου πείτε...
-Τι; Θα με απειλήσετε ξανά;
-Τι είπατε;
-Τι είπα;
-Ποια σχέδιά μας θα πάνε χαμένα, εάν βρέξει;
-Μα ναι. Σκεφτείτε το λίγο. Αν βρέξει, αυτό που περιμένουμε μάλλον θα αναβληθεί. Όλος αυτός ο κόσμος, που μαζεύτηκε σήμερα εδώ για να παρακολουθήσει αυτό που γράφει η εφημερίδα, θα σηκωθεί και θα φύγει τρέχοντας. Ακόμα και η εφημερίδα, αν μείνει έτσι πάνω στο τραπέζι, θα βραχεί, το χαρτί της θα μουλιάσει και όλες οι ειδήσεις της θα γίνουν μια μουτζούρα. Το βλέπετε, αν βρέξει, τα πάντα ακυρώνονται. Δεν θα ισχύει τίποτα από όσα τώρα με βεβαιότητα γνωρίζουμε. Με κίνδυνο να φανώ υπερβολικός, θα έλεγα πως μια

βροχή θα μπορούσε ακόμα και εμάς τους δυο να μας καταργήσει.

-Δεν θα βρέξει.

-Και εσείς πώς το γνωρίζετε;

-Δεν γράφει η εφημερίδα κάτι τέτοιο.

-Ούτε το αντίθετο γράφει, όμως. Βασικά, δεν ξέρω αν το προσέξατε, αλλά δεν γράφει τίποτα απολύτως για τον καιρό. Όχι στις σελίδες που έχουμε στα χέρια μας, δηλαδή.

-Λέτε να...

-Λέω πως τίποτα δεν αποκλείεται.

-Μα ποιος θα μπορούσε να αφαιρέσει τη σελίδα με τον καιρό από μια εφημερίδα;

-Σκόπιμα, κανείς ενδεχομένως. Θα μπορούσε, όμως, το μετεωρολογικό δελτίο να υπήρξε αυτό που λέμε παράπλευρη απώλεια. Να ήταν γραμμένο στην πίσω σελίδα του φύλου που αφαιρέθηκε. Πίσω ακριβώς από την κρίσιμη είδηση που τώρα μας διαφεύγει.

-Ναι, πράγματι. Δεν μπορούμε να αποκλείσουμε κάτι τέτοιο.

-Είδατε που έχουμε αρχίσει να συμφωνούμε;

-Είδα, ναι. Να σας πω, τι θα λέγατε να δοκιμάζαμε να συμπληρώσουμε μόνοι μας αυτήν την κρίσιμη είδηση;

-Με ποιον τρόπο;

-Ο σερβιτόρος. Ξέρετε τι μου είπε ο σερβιτόρος, πριν που λείπατε;

-Τι σας είπε;

-Ότι αν μελετήσουμε καλά τις προηγούμενες και τις επόμενες σελίδες της εφημερίδας, ίσως θα μπορούσαμε να μαντέψουμε ή και να επινοήσουμε ακόμα το περιεχόμενο αυτών που λείπουν.

-Είπε σε εσάς ο σερβιτόρος τέτοιο πράγμα;

-Ναι. Όχι;

-Όχι. Σε εμένα το είπε.

-Αλήθεια;

-Πολύ αλήθεια.

-Εντάξει. Δεν έχει σημασία. Μετά από τόσα λόγια, είναι λογικό να έχω κάπως μπερδευτεί.

-Και έτσι, όπως είστε μπερδεμένος, πιστεύετε πως είστε σε θέση να μαντέψετε την είδηση που λείπει απλώς διαβάζοντας όσα προηγούνται και όσα έπονται αυτής σε μια εφημερίδα, Τα γεγονότα, έτσι όπως παρουσιάζονται στις εφημερίδες, ξέρετε, δεν ακολουθούν καμία γραμμικότητα, ούτε χρονική ούτε λογική ούτε...

-Ούτε;

-Μα, ναι. Πώς δεν το σκέφτηκα νωρίτερα.

-Τι πράγμα;

-Δώστε μου την εφημερίδα.

-Πείτε μου τι σκεφτήκατε;

-Δώστε μου, σας λέω. Θα δείτε. Νομίζω πως βρήκα τη λύση στο πρόβλημά μας.

-Ορίστε.

-Μα, ναι. Ήταν τόσο απλό. Πάντα είναι τόσο απλό. Πάντα μπροστά στα μάτια μας.

-Μα πείτε μου.

-Τα περιεχόμενα. Κοιτάξτε, στη δεύτερη σελίδα υπάρχει μια ολόκληρη λίστα με τους τίτλους των ειδήσεων και των θεμάτων που περιλαμβάνονται στην εφημερίδα μας. Και ναι, το δελτίο καιρού βρισκόταν στη σελίδα εννιά, στο φύλο που μας λείπει, όπως ακριβώς το προβλέψατε.

-Εσείς το προβλέψατε αυτό.

-Έστω.

-Και στη σελίδα οκτώ;

-Και στην οκτώ...

-Ναι;

-Τίποτα.

-Τι τίποτα;

-Τίποτα. Δεν αναφέρεται καν η σελίδα οκτώ στα περιεχόμενα.

-Μα πώς;

-Κοιτάξτε και μόνος σας.

-Δεν είναι δυνατόν.

-Εντάξει. Μπορεί εκεί να είχε μονάχα διαφημίσεις ή και να είχαν αφήσει ολόκληρη τη σελίδα κενή, για να μπορέσει να γράψει ο καθένας ό,τι θέλει.

-Μα τι λέτε τώρα; Δεν γίνονται αυτά τα πράγματα.

-Θυμάστε τι είπατε προηγουμένως;

-Τι είπα;

-Θυμάστε που σας πρότεινε ο σερβιτόρος να μαντέψετε ή ακόμα και να επινοήσετε την είδηση που λείπει.

-Σε εσάς το πρότεινε.

-Έστω. Το θυμάστε, όμως, ε;

-Το θυμάμαι.
-Ε, εδώ είμαστε. Στο στάδιο της επινόησης.
-Στο στάδιο.
-Θυμάστε τι έγινε την τελευταία φορά που βρεθήκαμε σε στάδιο εμείς οι δύο.
-Θυμάμαι, ναι. Νίκησα.
-Α, σταματήστε πια να συμπεριφέρεστε σαν να γυρίζει ολόκληρος ο κόσμος γύρω σας. Νικήσατε, ναι. Νικήσατε. Το γράψανε και οι εφημερίδες. Πριν από αυτό, όμως, θυμάστε τι έγινε;
-Έτρεξα, τρέξαμε δηλαδή.
-Τρέξαμε, ναι. Δηλαδή, αγωνιστήκαμε.
-Δηλαδή;
-Εδώ είμαστε ξανά. Στο στάδιο. Στον αγώνα.
-Τι πρέπει να κάνουμε;
-Τι άλλο; Να τρέξουμε. Να αγωνιστούμε.
-Τώρα; Μετά από τόσα χρόνια;
-Γιατί όχι; Τι έγινε; Δεν μπορείτε; Δεν θέλετε;
-Μα, τι νόημα έχει;
-Τι νόημα είχε τότε;
-Κανένα.
-Για αυτό τότε δεν το πανηγυρίσατε;
-Δεν ξέρω. Δεν θυμάμαι.
-Αυτό σας έλειπε; Το νόημα;
-Μπορεί. Δεν ξέρω.
-Κοιτάzte το μετάλλιό σας.
-Δεν θέλω. Δεν κάνω τίποτα άλλο τόσα χρόνια.
-Το κοιτάτε και εσείς, ε;
-Συνέχεια.

-Και; Τι βλέπετε;
-Είναι από χρυσό.
-Και το δικό μου από ασήμι. Αλλά αυτό είναι το υλικό. Το υλικό από μόνο του δεν δίνει νόημα στα πράγματα.
-Όχι. Δεν δίνει. Δυστυχώς.
-Τι άλλο βλέπετε;
-Μια ημερομηνία.
-Μια ημερομηνία που ήσασταν ακόμα ζωντανός. Σαν να πλησιάζουμε κάπως τώρα στο νόημά μας, δεν νομίζετε;
-Ίσως. Δεν είμαι σίγουρος.
-Τι άλλο βλέπετε;
-Ένα σύμβολο.
-Τι σόι σύμβολο είναι αυτό;
-Δεν ξέρω. Δεν το καταλαβαίνω. Μάλλον το σήμα των αγώνων. Του παγκοσμίου πρωταθλήματος.
-Του κόσμου μας, λοιπόν. Ο αγώνας αυτός στον οποίο συμμετείχαμε, τρέξαμε και διακριθήκαμε πραγματοποιήθηκε μέσα σε αυτόν τον κόσμο. Και τότε και ο κόσμος ήταν σαν και εσάς.
-Ήταν ακόμα ζωντανός.
-Τώρα πια το αγγίζουμε το νόημα. Το ακουμπάμε, δεν νομίζετε;
-Τι πρέπει να κάνω τώρα;
-Γιατί ήρθατε σήμερα εδώ;
-Κάθε μέρα έρχομαι εδώ, τριάντα χρόνια τώρα.
-Εγώ είμαι αυτός και πάλι. Αλλά δεν πειράζει. Συνεχίστε.

- Τριάντα χρόνια έρχομαι εδώ και σας ψάχνω.
- Εμένα; Γιατί;
- Σας ψάχνω για να σας ρωτήσω.
- Με βρήκατε. Ρωτήστε με.
- Εσείς, τότε, γιατί χαρήκατε τόσο πολύ; Αφού χάσατε. Αφού τερματίσατε δεύτερος, γιατί πανηγυρίσατε;
- Δεν πανηγύρισα όταν τερμάτισα. Είχα ξεκινήσει να πανηγυρίζω από πριν. Μάλιστα, τώρα που το ξανασκέφτομαι, ίσως για αυτό να έχασα.
- Τι εννοείτε;
- Ίσως, λέω, να έχασα πολύτιμο χρόνο πανηγυρίζοντας όσο ακόμα έτρεχα.
- Μα γιατί το κάνατε αυτό;
- Θέλετε να σας πω; Αντέχετε;
- Δεν ξέρω, αλλά πείτε μου.
- Γιατί ένιωσα πως ήμουν ζωντανός και μαζί με έμενα ήταν ακόμα ζωντανός και ολόκληρος ο κόσμος.
- Πότε το νιώσατε αυτό;
- Μα ακόμα δεν καταλαβαίνετε;
- Μπορεί και να έχω καταλάβει, αλλά πείτε μου.
- Όταν άκουσα.
- Τον πυροβολισμό.
- Το σύνθημα.
- Αυτό είναι το νόημα;
- Όχι ακριβώς.
- Ποιο είναι τότε;
- Το ξέρετε ότι έχει καταργηθεί ο πυροβολισμός ως σύνθημα εκκίνησης στα αγωνίσματα του δρόμου;

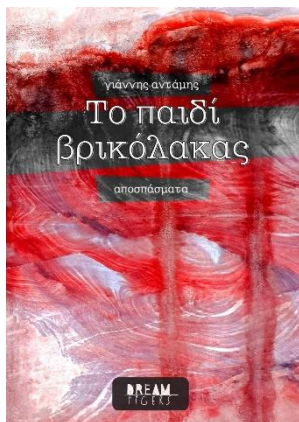
- Το ξέρω. Κι εσείς από εμένα το μάθατε.
- Ξέρετε μήπως το γιατί;
- Δεν θυμάμαι. Μπορεί να σας το είπα νωρίτερα και αυτό.
- Θα σας το θέσω διαφορετικά και προσέξτε αυτή τη φορά τι θα μου απαντήσετε. Τόσον καιρό, όσο χρησιμοποιούνταν ως σύνθημα εκκίνησης ο πυροβολισμός, τι ακριβώς ήταν αυτό που πυροβολούσε ο αφέτης;
- Τον αέρα;
- Προσέξτε, σας είπα. Μην βιάζεστε να απαντήσετε.
- Τους δρομείς; Τον κόσμο;
- Σοβαρευτείτε επιτέλους. Σκεφτείτε λίγο, σας παρακαλώ.
- Τον χρόνο.
- Τον χρόνο.
- Το μόνο πράγμα που δεν νικιέται. Δεν σκοτώνεται.
- Εκτός αν βρέξει.
- Μα τι λέτε πάλι; Πάνω που είχα αρχίσει να βγάζω κάποιο νόημα.
- Μα αν βρέξει τα σχέδια μας καταργούνται. Και όλος αυτός ο κόσμος που ήρθε σήμερα εδώ για να μας δει να βγάζουμε, να σηκώνουμε το όπλο, να σημαδεύουμε, να πυροβολούμε, να σκοτώνουμε, αν βρέξει, θα φύγει απογοητευμένος. Θα τον χάσουμε. Θα χάσουμε για πάντα το κοινό μας, δεν νομίζετε;
- Όχι, δεν πρέπει να συμβεί αυτό.
- Δεν πρέπει.
- Ε, τότε τι προτείνετε;

- Σηκωθείτε.
- Θα φύγουμε;
- Θα τρέξουμε. Για μια τελευταία φορά.
- Οι δυο μας;
- Γιατί; Δεν το αξίζουμε, πιστεύετε;
- Να τρέξουμε.
- Έχετε ακόμα το πιστόλι σας;
- Το έχω. Να.
- Σηκώστε το ψηλά. Να το δούνε όλοι. Όλοι πρέπει να ξέρουνε.
- Μα θα τρομάξουν.
- Σηκώστε το, σας λέω. Δεν έχουμε χρόνο. Μπορεί από στιγμή σε στιγμή να ξεκινήσει η βροχή.
- Δεν ξέρω αν είμαι έτοιμος.
- Είσαι. Τριάντα χρόνια έρχεσαι, ερχόμαστε εδώ. Τριάντα χρόνια περιμένουμε. Ο χρόνος τελειώνει.
- Δεν ξέρω πια αν το μπορώ. Ρίξε εσύ. Σου το εμπιστεύομαι.
- Έστω. Θα ρίξω. Ετοιμάσου.
- Μα μέχρι πού θα τρέξουμε;
- Μέχρι εκεί. Απέναντι.
- Πού είναι το απέναντι;
- Θα δούμε. Θα το βρούμε στον δρόμο. Τώρα δεν έχει σημασία.
- Και τα μετάλλια; Θα τα αφήσουμε εδώ;
- Ναι. Θα βρούμε άλλα εκεί καλύτερα.
- Όλα χρυσά.
- Ναι. Και θα το δεις, όλα θα έχουν νόημα.
- Θα το πανηγυρίσουμε;

-Ήδη αυτό δεν κάνουμε;
-Έχουμε τερματίσει ήδη;
-Όλα έχουν ήδη πραγματοποιηθεί. Τα ξέρουμε. Ήδη έχουν γράψει για αυτά. Τα έχουμε διαβάσει.
-Όλα εκτός από ένα.
-Έχουμε μια κενή σελίδα να γεμίσουμε.
-Να την επινοήσουμε.
-Είσαι έτοιμος;
-Άλλαξα γνώμη. Θέλω εγώ να ρίξω.
-Είσαι σίγουρος;
-Ναι.
-Πάρε. Μα μην καθυστερείς. Ίσα που προλαβαίνουμε.
-Στάσου μπροστά μου.
-Γιατί;
-Σου αξίζει να ξεκινήσεις πρώτος. Να προπορευτείς. Αυτή τη φορά πρέπει να με κερδίσεις.
-Ας είναι. Τέλειωνε όμως. Ρίξε.
-Είσαι έτοιμος;
-Έτοιμος.
-Έγινε;
-Έγινε, ναι. Έγινε.
-Μπαμ.

έγινε

**κυκλοφορούν επίσης
από τις εκδόσεις dreamtigers**

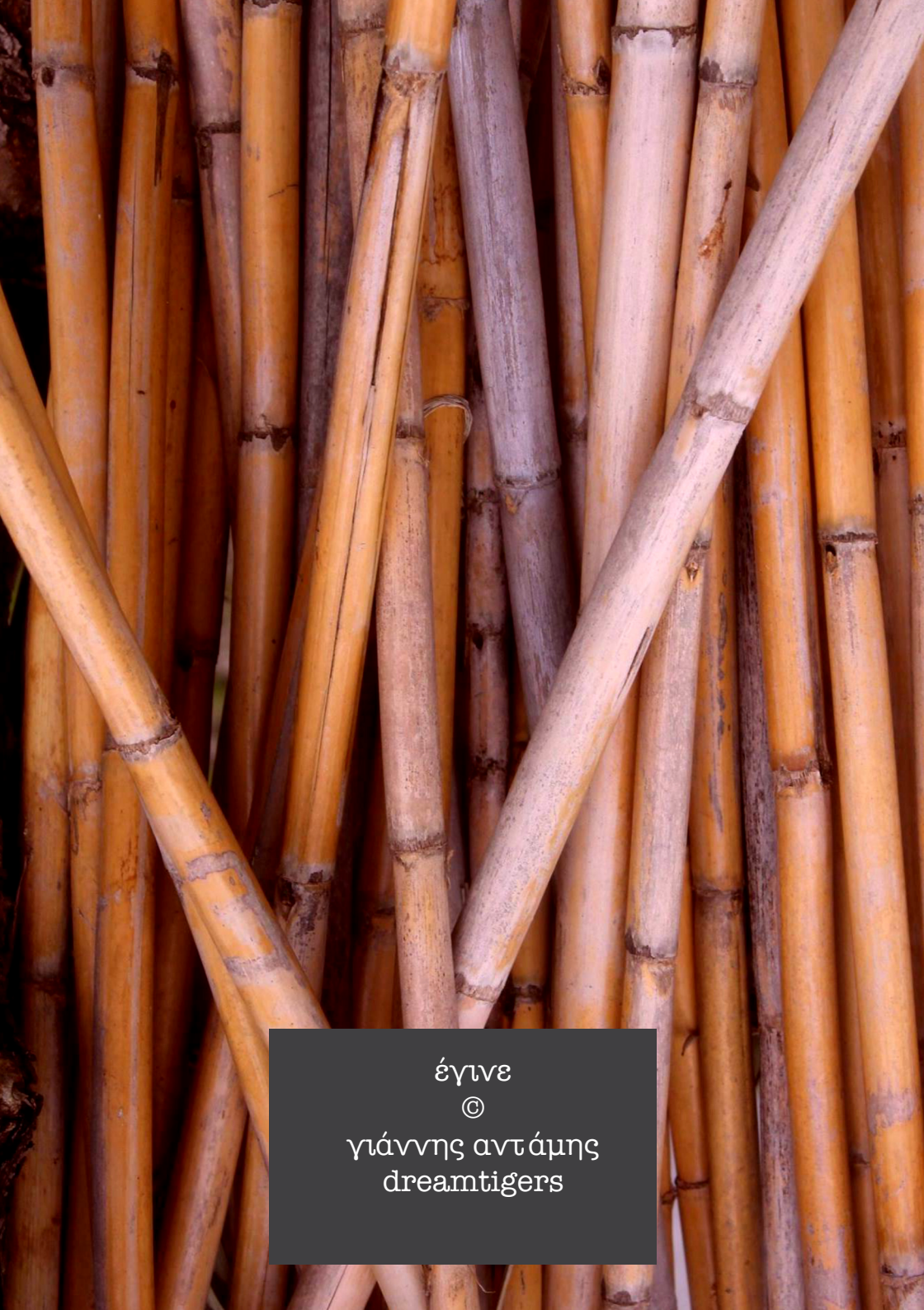
**κεντρική διάθεση:
www.dreamtigers.gr**

**το τελευταίο χάρτινο βιβλίο μου, το «Μηδέν Όλα»,
κυκλοφορεί από τις εκδόσεις Χαραμάδα**

quick change between scenes

στον Πουλή

Βόλος, Νοέμβριος 2020

έγινε
©
γιάννης αντάμης
dreamtigers